

”Arbejderklassens frigørelse er arbejderklassens eget værk” (Marx)

Solidaritet & Modstand

Nr. 6 – januar-februar 2026

giv et støttebeløb efter lyst og evne

Uafhængig bulletin, udgivet af medlemmer af **Rødt Venstre**

INDHOLD

<u>Fødevarercheck – skam jer!</u>	Side 2
<u>Når Rutte ”beroliger” Trump. Og Grønland...</u>	Side 3
<u>Grønland er ikke til salg</u>	Side 5
<u>Støtteerklæring til det iranske folks frihedskamp</u>	Side 6
<u>Nej til krig i Iran. Nej til hykleri!</u>	Side 7
<u>Små klasser er godt, men...</u>	Side 8
<u>Fra europæisk-palæstinensisk konference</u>	Side 9
<u>Trump trækker et spor af ødelæggelse ...</u>	Side 13
<u>Det handler ikke om Trump, men om ...</u>	Side 19
<u>Antikrigsmøde i London, 20. 6. 2026</u>	Side 24
<u>Interview med Per Møller Jacobsen</u>	Side 25
<u>Brev fra John Rees (Stop the War Coalition)</u>	Side 27
<u>Invitation til London (de første underskrivere)</u>	Side 29

Fra redaktionen: ”Solidaritet & Modstand” er en uafhængig bulletin, udgivet af en redaktionsgruppe bestående af medlemmer af **Rødt Venstre**. Formålet med udgivelsen er at styrke og fremme den politiske debat på venstrefløjen. Tidsskriftet rummer en bred vifte af bidrag – fra officielle udtalelser af **Rødt Venstre** til personlige indlæg fra navngivne medlemmer af koordineringsgruppen, som afspejler skribenternes egne holdninger. Et centralt element i ”Solidaritet & Modstand” er ønsket om at skabe et levende og inkluderende tidsskrift, hvor læsere aktivt opfordres til at deltage i den aktuelle politiske samtale ved at sende indlæg. Indlæggene skal falde inden for tidsskriftets faglige og politiske rammer, have en velfunderet fagpolitisk kvalitet og være formuleret i en respektfuld og saglig tone. Redaktionen har ansvaret for at sikre, at disse principper overholdes.

LEDER:

Fødevarercheck 2026 – “Skam jer”

Af Jørgen Madsen

Regeringen har indgået en aftale med SF og Enhedslisten om at udbetale en fødevarercheck i 2026. Der afsættes 4,5 milliarder kroner til formålet, som skal hjælpe pensionister, børnefamilier, studerende, overførselsmodtagere og andre med små indkomster. Det er til at græde over, at mennesker i Danmark ikke har råd til almindelige dagligvarer og det er til at græde over, at vi overhovedet er kommet dertil, hvor staten må uddele kontanter – som en slags almisser – for at folk kan få mad på bordet.

Almisser – igen

Det er ikke længe siden, staten sidst “hjælp” de fattige med en ekstra håndsækning. I december blev der afsat omkring 30 millioner kroner til julehjælp. Frivillige fik opgaven, og skulle i praksis vurdere, hvilke familier der var “værdige” til at få hjælpen. Staten lagde ansvaret ud til civilsamfundet – men blev samtidig nervøs for at miste kontrollen. Udlændinge- og integrationsminister Rasmus Stoklund (S) sagde ligefrem, at nogle fattige ikke burde søge julehjælp. Han tænkte især på muslimer – og forklarede, at julen er en kristen tradition. Højrefløjen klappede anerkendende.

Nu kommer fødevarerchecken – og hetzen følger med

Kun en måneds tid senere er der igen brug for “hjælp”. Denne gang i meget større skala. Nu er beløbet ikke 30 millioner – men 4,5 milliarder kroner og igen dukker de samme stemmer op. Morten Messerschmidt (DF) siger, at alle danskere er ramt af stigende fødevarerpriser. DF foreslår at sænke moms på fødevarer, så alle får glæde af lavere priser. Samtidig er han

vred over, at regeringen vil give en check til indvandrere – som om de i forvejen får “rigeligt”. Inger Støjberg (Danmarksdemokraterne) kritiserer også, at indvandrere får en fødevarercheck. Hun siger, at “*rigtig mange indvandrere kunne rejse sig fra sofaen og tage et arbejde*”, og at regeringen “sender penge til ghettoområder”. Socialdemokraterne prøver at berolige højrefløjen og siger, at de fleste modtagere af checken er danskere.

Problemet er ikke checken – problemet er, at den er nødvendig

Fødevarerchecken viser én ting meget tydeligt: Der er mennesker i Danmark, der ikke har en økonomi, der hænger sammen. I årevis har Folketinget talt om ulighed, som om det nærmest er en styrke for samfundet. Socialdemokraterne siger: “Gør din pligt, kræv din ret.” Men alt for mange har lært at dukke nakken – og lader være med at kræve deres ret. De borgerlige fortæller os, at vi er vores egen lykkes smed. Hvis man ikke klarer sig, må man bare tage sig sammen. Men virkeligheden er, at uligheden er stor – og at alt for mange mennesker lever med en økonomi, hvor der ikke er plads til det uforudsete og hvor selv helt almindelige indkøb bliver en kamp.

Et Danmark hvor vi behandler hinanden ordentligt

Rødt Venstre blev dannet, fordi det er blevet tydeligt, at der mangler vilje og mod i Folketinget til at gøre noget ved den uretfærdighed, mange lever med. Vi vil et Danmark, hvor mennesker behandles ordentligt. Det betyder blandt andet, at mennesker på overførselsindkomster skal kunne leve et værdigt og trygt liv,

lavtlønsgrupper skal have bedre vilkår og en højere indkomst, og solidaritet skal betyde noget i praksis – ikke kun i festtaler. Rødt Venstre arbejder for at samle venstreorienterede kræfter til venstre for Enhedslisten. Vi inviterer dig med i et fællesskab, hvor der bliver lyttet – og hvor du kan være med til at forme politikken.

Udtalelse fra Rødt Venstre:

Når Rutte “beroliger” Trump – og Grønland bliver en brik

Af Per Møller Jacobsen

Da NATO's generalsekretær Mark Rutte mødtes med Donald Trump, var det ikke bare endnu et møde mellem topfolk. Det var et kig ind i maskinrummet. For når Trump truer Grønland med militær magt og territorialt pres, og NATO-toppen svarer med diplomati og “afklaring”, er det ikke en tilfældig misforståelse, der udspiller sig. Det er imperialismens logik i realtid.

Det interessante ved mødet er netop, at det ikke ser ud til at have handlet om at afvise Trumps præmis. Tværtimod kan man få den ubehagelige fornemmelse, at en del af samtalen har handlet om at forklare Trump, hvor meget USA allerede har — og hvor langt Danmark og NATO i forvejen er villige til at gå.

“Du har jo allerede adgang” – den stille indrømmelse

Trump taler som om Grønland er et stykke “real estate” noget man kan købe, overtage eller true sig til. Men den brutale sandhed er, at USA allerede i årtier har haft omfattende rettigheder på Grønland. Aftalen fra 1951 gav USA meget vidtgående muligheder for militær tilstedeværelse og infrastruktur. Man behøver ikke engang kalde det “overtagelse”

Og til dem, der virkelig burde skamme sig

Vi mener ikke, det er mennesker med små indkomster, der skal skamme sig. Det er dem, der i årevis har accepteret et samfund, hvor det bliver nødvendigt med fødevarechecks og julehjælp, for at folk kan få hverdagen til at hænge sammen. Vi mener, at de mennesker der skal skamme sig - skal lære, at det gavner alle at opføre sig ordentlig!

for at se realiteten: Grønland har længe været en strategisk brik i amerikansk militærplanlægning.

Hvis Rutte på mødet har “beroliget” Trump med, at USA reelt allerede kan meget — og måske endnu mere med lidt justeringer — så er det ikke fredsdiplomati. Det er en bekræftelse af, at NATO ikke først og fremmest fungerer som et forsvar for små lande, men som en struktur, hvor de små lande lærer at leve med de store imperialistiske magters krav.

Grønland som råstofområde og militær platform

Det er svært ikke at se, at Trumps interesse i Grønland ikke kun handler om flag og prestige. Den handler også om kontrol. Sjældne jordarter, mineraler, energi og nye sejlruiter i Arktis er ikke bare “fremtid”. Det er magt og profit. Og når verden præges af stormagtsrivalisering, bliver naturressourcer og strategiske placeringer behandlet som noget, man kan sikre sig — med økonomisk pres, politiske krav og i sidste ende militær trussel.

Det er klassisk imperialisme: ikke nødvendigvis fordi nogen “ønsker krig”, men fordi systemet belønner dominans. De stærkeste

aktører presser sig frem, og institutioner og alliancer indretter sig efter det. Det er derfor, Trump kan tale højt om det, der ellers ofte pakkes ind i diplomatiske formuleringer.

Tankeeksperimentet: Et opkald udenom Danmark

Her bliver mødet mellem Trump og Rutte politisk eksplosivt.

For hvad nu hvis de under samtalen havde ringet til Grønland direkte? Hvad nu hvis de havde forsøgt at lave en "aftale" med Grønlands regering om baser, råstoffer eller sikkerhedspolitiske garantier — udenom Danmark?

Kunne Danmark så reelt have stoppet det? Ville Danmark ønske at stoppe det?

På papiret kunne man sikkert forsøge. Men i virkelighedens magtforhold er det langt fra sikkert. For det, vi ser i disse dage, er netop et Danmark, der allerede forhandler sig selv ind i en position, hvor man accepterer "rammer" og "vilkår", fordi presset kommer oppefra: fra NATO, fra USA, fra sikkerhedspolitikken.

Og når Jens-Frederik Nielsen samtidig har haft samtaler med Mette Frederiksen om, hvad man "kan gå med til", bliver det endnu tydeligere: Det politiske rum handler ikke om at afvise præmissen, men om at administrere den. Det er en farlig glidebane, der hurtigt kan føre til at Danmark og Grønland imødekommer USA's imperialistiske krav.

NATO som system – ikke som garanti

I Danmark har man længe forsøgt at fremstille NATO som et værn for fred. Men mødet mellem Trump og Rutte viser, hvor skrøbelig den fortælling er.

Når den dominerende NATO-magt udsteder territoriale trusler, er det ikke NATO, der

beskytter folkeretten. Det er NATO, der forsøger at styre krisen, så den kan håndteres uden at udfordre selve magtforholdet.

Det er ikke et uheld. Det er sådan, alliancer fungerer i et system præget af imperial konkurrence: De stærkeste sætter retningen, og de mindre lande indretter sig. Man kan få lov til at være "med", så længe man ikke står i vejen.

Vores linje må være klar: Grønland bestemmer selv

Det er derfor, vi må holde tungen lige i munden, også når presset stiger og stemningen bliver nationalt ophedet.

Grønland er ikke til salg. Grønland er ikke en brik i et spil mellem Trump og Rutte. Grønland er ikke et strategisk aktiv, der kan forhandles hen over hovedet på befolkningen.

Grønlands fremtid skal afgøres af grønlænderne selv. Ikke Washington. Ikke NATO. Ikke København og det betyder også, at svaret på Trumps pres, ikke kan være mere militarisering og flere baser, forklædt som "tryghed". Det vil gøre Grønland til frontlinje og øge risikoen for de mennesker, der bor der. Det er ikke sikkerhed. Det er eskalation.

Hvis mødet mellem Trump og Rutte har lært os noget, er det dette: Når stormagter taler om "sikkerhed", betyder det ofte deres egen. Når de taler om "stabilitet", betyder det kontrol. Og når de taler om "allierede", betyder det lydighed.

Det er netop derfor, at vores svar må være solidaritet, selvbestemmelse — og et brud med den imperialistiske logik, uanset om den kommer fra Trump eller pakkes ind i NATO's diplomatiske sprog.

Grønland er ikke til salg

I takt med at isen smelter, er Arktis blevet et nyt geopolitisk brændpunkt. Grønland indtager her en central geografisk og strategisk position og er i stigende grad genstand for stormagternes konkurrence om nye sejlrunder, naturressourcer og militær kontrol.

Skal Grønland beskyttes, og regional stabilitet bevares, kræver det et kursskifte: et opgør med den automatiske tilpasning til USA, en afmilitarisering af området og et konsekvent fokus på fredelige, multilaterale løsninger.

Det afgørende princip er Grønlands ret til selvbestemmelse. Grønland er hverken til salg, en forhandlingsbrik eller et strategisk aktiv. Enhver diskussion om Grønlands fremtid må tage udgangspunkt i grønlændernes demokratiske ret til at bestemme over eget land.

Denne ret udhules i dag af stormagtsrivaliseringen. USA's militære interesser, den fortsatte tilstedeværelse på Thulebasen siden 1951 uden folkeligt mandat reducerer Grønland til et middel i andres magtspil.

USA betragter Arktis som sit strategiske bagland, sikret gennem forsvarsaftalen fra 1951 og Igaliku-aftalen.

USA retfærdiggør sin geopolitiske interesse for Grønland ved at anvende det samme trusselbillede af Rusland og Kina, som EU var med til at skabe. Men sandheden er, at så sent som den 20.01.2026 udtalte den russiske udenrigsminister, Sergej Lavrov, at USA udmærket er klar over, at hverken Kina eller Rusland har planer om at erobre Grønland.

Det er afgørende at forstå, at løsningen for grønlænderne og varig fred i Arktis ikke ligger i at erstatte USA's geopolitiske interesser med EU's. EU's engagement i Arktis er også præget af økonomiske og strategiske motiver – adgang til ressourcer, indflydelse på handelsruterne og et ønske om at etablere sig som en global aktør. Et skift fra Washington til Bruxelles som hovedaktør ville blot betyde en anden form for ekstern styring, der igen risikerer at overskygge den lokale selvbestemmelse.

Den symbolske europæiske militærmission, iværksat fra København imod grønlandske ønsker, illustrerer dette tydeligt. Den skabte spændinger uden at bidrage til reel sikkerhed. En reaktion, der baserer sig på yderligere oprustning, vil blot forstærke usikkerheden og binde Grønland endnu tættere til en militær bloklogik, som ikke tjener befolkningens interesser.

Øget militær tilstedeværelse er ikke et udtryk for grønlandsk selvforsvar. Militariseringen af Arktis er i sig selv en destabiliserende faktor.

Vejen frem går gennem styrket diplomati i Arktisk Råd, udvikling af bindende international ret og en klar forpligtelse til afspænding. Arktis bør udvikles som et område for videnskabeligt samarbejde, miljøbeskyttelse og bæredygtig udvikling – ikke som en ny militær frontlinje. Sikkerheden i Arktis er et fælles, globalt anliggende, som kun kan løses gennem inkluderende internationalt samarbejde – ikke gennem militære blokke og stormagtslogik.

Danmark har længe bidraget til denne udvikling ved konsekvent at prioritere allianceloyalitet over for USA frem for et reelt partnerskab med Grønland.

Regeringens strategi, der bygger på at imødekomme USA gennem nye baseaftaler og

store våbenindkøb, har ikke styrket dansk suverænitet, men tværtimod tydeliggjort afhængigheden. Regeringen har lovet USA at blokere for kinesiske eller russiske investeringer i Grønland uden grønlandsk mandat og gentager dermed koloniale beslutningsmønstre – samtidig med at kinesiske aktører frit kan investere på Lolland!

Danmark bør ændre kurs og placere sin loyalitet hos grønlændernes ret til national selvbestemmelse frem for at følge amerikanske eller EU's geopolitiske dagsordener.

Ved at arbejde for afspænding, afvikling af fremmede militærbaser og et opgør med NATO's stormagtslogik kan Danmark blive en troværdig stemme for fred i Arktis.

Et ansvarligt alternativ kræver ligeledes et brud med denne linje. Danmark må erkende, at det nuværende sikkerheds- og efterretningssamarbejde med USA i overvejende grad tjener amerikanske strategiske interesser – ikke danske og slet ikke grønlandske.

Konkret bør Danmark: Opsige baseaftalerne med USA, herunder aftalen om Thulebasen og de nye aftaler om baser i Danmark, da amerikanske trusler mod rigsfællesskabets integritet underminerer aftalernes forudsætning om gensidig respekt. Afvikle det efterretningssamarbejde, der reducerer Danmark til redskab for en amerikansk dagsorden.

Udtalelse af koordinationsgruppen i Rødt Venstre, den 22. januar 2026:

Støtteerklæring til det iranske folks frihedskamp

Af Ali Hansen

Vi på den danske venstrefløj står fuldt og fast ved siden af det iranske folk i deres kamp for frihed, social retfærdighed og et værdigt liv. Den krise, Iran gennemlever i dag, er en strukturel og eksistentiel krise – et resultat af årtiers neoliberal udplyndring, systematisk under-

trykkelse og en rentierøkonomi, der har beriget eliten, mens den har knust arbejderklassens og de mindrebemidlede livsgrundlag.

Vi ser med beundring, hvordan lærere, sygeplejersker, arbejdere, studerende, kvinder og marginaliserede grupper modigt mobi-

liserer mod et regime, der har frataget dem deres mest basale rettigheder. Deres kamp er legitim, nødvendig og heroisk.

Iranerne er herrer over deres egen skæbne. Det iranske folks fremtid skal og må bestemmes af befolkningen selv – gennem frie og retfærdige processer og uden indblanding fra eksterne magter. Historien i nabolandene viser tydeligt, at imperialistisk indblanding aldrig har ført til frihed eller demokrati, men derimod til øget lidelse, destabilisering og nye former for diktatur.

Den amerikanske imperialisme skal holde fingrene væk fra iranske anliggender. Vi fordømmer ethvert forsøg fra USA, Israel eller andre magter på at udnytte det iranske folks legitime kamp til at fremme egne geopolitiske og økonomiske interesser. Monarkistiske kræfter, der hylder militær intervention og knytter sig til imperialistiske projekter, repræsenterer ikke folkets vilje. Ligeledes afviser vi ethvert scenarie om et "kontrolleret regimeskifte" udtænkt i vestlige hovedstæder.

Vi støtter et selvstændigt, demokratisk, anti-kapitalistisk og anti-imperialistisk alternativ. Den eneste vej til en varig løsning er en kamp, der forener kravet om politisk frihed med kravet om social og økonomisk retfærdighed – en

kamp mod både det indre diktatur og de ydre imperialistiske planer. Vi støtter de kræfter i Iran, der kæmper for et program baseret på demokratisk kontrol over ressourcerne, annullering af illegitim udenlandsgæld, nationalisering af strategiske nøglesektorer, klar adskillelse af religion fra de lovgivende, dømmende og udøvende magtorganer.

Vores solidaritet er aktiv. I Danmark vil vi:

- Offentligt dokumentere og fordømme det iranske regimes overgreb.

- Modarbejde propaganda fra både det iranske regime og imperialistiske kræfter, der søger at kapre kampen.

- Støtte iranske arbejdere, fagforeningsaktive, kvinder og menneskerettighedsforkæmpere.

- Kæmpe imod enhver dansk eller EU-politik, der undergraver iranernes ret til selvbestemmelse.

Til det iranske folk siger vi: I er ikke alene. Jeres kamp for en fremtid baseret på værdighed, solidaritet og frihed er også vores kamp. Må jeres mod og vedholdenhed bære frugt.

Fremtiden tilhører folket – ikke tyrannerne og ikke imperialisterne.

Med solidaritet, **Koordinationsgruppen i Rødt Venstre**.

Udtalelse fra Rødt Venstre:

NEJ TIL KRIG MOD IRAN. NEJ TIL HYKLERI

Af Ali Hansen, den 31. januar 2026

Der cirkulerer igen foruroligende meldinger om, at Washington forbereder et angreb på Iran. Ifølge israelske medier er et amerikansk krigsskib på vej til at lægge til kaj i Akaba-bugten, hvilket markerer en yderligere militær optrapning i et allerede ekstremt spændingsfyldt område. Medierne peger på, at dette vid-

ner om en intensiveret amerikansk-israelsk militær koordinering og øger frygten for en eskalering rettet mod Iran. Truslerne er ikke længere teoretiske, men udtryk for konkrete militære forberedelser.

USA forsøger at legitimere denne aggression ved at hævde, at den sker i støtte til det

iranske folks ønske om frihed. Dette er en grov manipulation. Årsagen er ikke humanitær, men geopolitisk og drevet af interesser, som USA deler med Israel.

EU har endnu engang vist deres servilitet over for USA ved at sætte den iranske revolutionsgarde på EU's terrorliste, samtidig med USA's optrapning af krigstrusler mod Iran.

Det iranske folk har en lang historie og en stolt kultur. De er fuldt i stand til selv at kæmpe for frihed – både fra et undertrykkende teokratisk styre og fra et råddent kapitalistisk system, der har udplyndret landets ressourcer til fordel for en snæver elite. Denne kamp tilhører iranerne selv. De har ikke brug for Vestens hykleriske indblanding, som gang på gang har bragt bomber og ødelæggelse snarere end frihed.

Historien taler sit tydelige sprog. I 1953 gennemførte CIA og britisk efterretningstjeneste et kup mod Irans demokratisk valgte statsminister Mohammad Mossadeq. Den daværende ayatollah Kashani deltog aktivt i CIA-kuppet og mobiliserede en stor folkemængde

til demonstrationer imod Mossadeq – imod en sidste pengetransaktion fra CIA på 10.000 dollars. Resultatet var ikke demokrati, men 25 års shah-diktatur, som lagde grund-stenen til det nuværende teokratiske styre. Erfaringerne fra Iran og regionens nabolande viser igen og igen, at vestlig militær indgriben ikke fører til demokrati, men til lidelse og katastrofe for almindelige mennesker.

Vi fordømmer på det kraftigste USA's militære optrapning og trusler mod Iran. Vi fordømmer den kyniske udnyttelse af folkelige protester som påskud for krigspropaganda. Vi fordømmer den eskalerede militære samordning med Israel, som nu også manifesterer sig gennem amerikanske krigsskibes tilstedeværelse i regionen. Vi støtter det iranske folks ret til selvbestemmelse uden udenlandsk intervention.

NEJ TIL KRIG MOD IRAN!

NEJ TIL VESTLIG INDBLANDING!

LAD IRANERNE SKABE DERES EGEN FREMTID

Små klasser er godt – men stop detaljstyringen af folkeskolen

Af Per Møller Jacobsen, elektriker

Socialdemokratiet præsenterer nu et valgoplæg med massive investeringer i folkeskolen. Blandt andet vil man sænke klasseloftet i indskolingen til 14 elever.

Det lyder umiddelbart fornuftigt. Små klasser kan give mere ro, bedre relationer og mere tid til det enkelte barn. Det vil mange lærere og forældre hilse velkommen. Jeg spørger mig selv, er det en løsning der passer til alle landets folkeskoler?

Jeg kan ikke lade være med at tænke: Hvorfor kommer det først nu?

Regeringen har haft knap fire år og har stort set ikke forbedret folkeskolen. Tværtimod har vi set mere pres, mere uro og en skolehverdag, der virker stadig mere presset for både børn og ansatte. Og uligheden i Danmark eksploderer, læs f.eks. Lars Olsens nyeste bog.¹ Også i grundskolen lever vi mere og mere i adskilte siloer.

¹ Lars Olsen og Bjørn Brandenborg: "Det de kalder udkant kalder vi hjem - Yderområder, købstæder og det aparte København", forlaget Gyldendal 2024.

Derfor bliver jeg skeptisk, når der tæt på valg pludselig kommer store løfter. Vi har set det før: masser af ord, og bagefter bliver det ved ordene og folkeskolens problemer handler ikke kun om penge og klassestørrelser. De handler mindst lige så meget om styring og ledelse.

Jeg savner en politisk retning, hvor man giver skolerne frihed og lærerne medindflydelse i stedet for konstant detailstyring fra Christiansborg. Senest ser vi det i debatten om mobiltelefoner og sociale medier, hvor regeringen vil fastsætte "de rigtige" løsninger for alle skoler. Selvfølgelig skal vi tage børns trivsel alvorligt. Men det bliver et problem, når politikere gør sig selv til eksperter på baggrund af mavefornemmelser og forældreerfaringer, i stedet for at lytte til den faglighed, som findes i skolen.

Undervisningsminister Mattias Tesfaye er murer. Det er ikke et personangreb – jeg har respekt for håndværk og almindelige arbejdsbaggrunde. Men folkeskolen er et fagområde. Og hvis folkeskolen skal blive bedre, skal fagligheden tilbage til folkeskolen og især tilbage til lærerne.

Jeg tror, folkeskolen fungerede bedst dengang lærerne havde større indflydelse på undervisningen, og hvor der var plads til, at skolerne kunne være forskellige og finde lokale løsninger.

Små klasser kan være et skridt i den rigtige retning. Men folkeskolen bliver ikke stærk af at blive styret som et ministerielt projekt. Den bliver stærk af tillid, frihed og faglighed.

Lad handlingen tale – ikke valgkampens ord.

Fra europæisk-palæstinensisk-netværkskonference

Af Per Møller Jacobsen

Gaza, imperialismen og strategien for solidaritetsbevægelsen

Vi deltog i European Palestinian Network Conference (EPN) i København, hvor en række markante palæstinensiske og internationale stemmer var samlet. Samtidig med at konferencen foregik, blev Gaza igen bombet. Det satte en hård ramme om dagen og gjorde det umuligt at lade som om, at vi befinder os i en tid med "deeskalering". Den såkaldte "våbenhvile" blev endnu engang udstillet som mere politisk kommunikation end konkret beskyttelse af civile.

Konferencen var stærk – både politisk og menneskeligt – og den gav stof til eftertanke i forhold til, hvad vi faktisk kan gøre i Danmark, og hvordan solidariteten med Palæstina kan udvikle sig fra moral og holdning til en strate-

gisk kraft, der kan lægge reelt pres på de strukturer, som muliggør krigen, besættelsen og folkedrabet.

Det følgende er ikke et fuldt referat af alle oplæg og paneler, men nogle få nedslag i det, der gjorde størst indtryk på mig, og som jeg vurderer er politisk relevante at tage med videre i vores arbejde i Rødt Venstre.

Wesam Hamada – Hind Rajabs mor

En af konferencens stærkeste stemmer var Wesam Hamada, Hind Rajabs mor. Hun talte roligt og langsomt, men med en tydelighed og værdighed, der var svær at ryste af sig. Hendes bidrag var ikke "politisk analyse" i klassisk forstand, men netop derfor havde det en enorm kraft.

Det var et vidnesbyrd om, hvad denne krig gør ved menneskers liv – og hvad den gør ved

enhver forestilling om, at volden kan bortforklares som "militære operationer" eller "selvforsvar". Hendes måde at være til stede på understregede også noget vigtigt: solidaritet er ikke kun et spørgsmål om strategi og analyse, men om at tage lidelse, sandhed og menneskelig værdighed alvorligt. Tænk at hun kunne holde sig oprejst og deltage, med de lidelser hun har været igennem.

Mustafa Barghouti – afmilitarisering = overgivelse

Mustafa Barghouti deltog som en af konferencens centrale palæstinensiske stemmer. Han er læge og generalsekretær for "Palestinian National Initiative", der identificerer sig som et demokratisk alternativ til Hamas og Fatah og han er kendt som en tydelig kritiker af både besættelsen og den politiske "fredslogik", der gennem årtier har fastholdt Palæstina i et uretfærdigt status quo.

Barghouti fremstod både rolig og skarp. Et centralt budskab var, at de aktuelle krav om "afmilitarisering" i praksis ikke er krav om fred, men krav om kapitulation. Han understregede, at ingen befolkning kan forventes at opgive retten til modstand under de vilkår, Palæstina lever under.

Han opfordrede også palæstinensere i landflygtighed til konkrete støtteformer: at hver palæstinenser uden for Palæstina støtter en palæstinenser i Palæstina, og at hver familie støtter en familie. Det lød ikke symbolsk eller sentimentalt, men praktisk og realistisk – og som en strategi for overlevelse og sammenhængskraft på tværs af grænser.

Ilan Pappé – den historiske ramme og imperialismens fase

Ilan Pappé, israelsk historiker og forfatter, bidrog med et historisk og systemisk perspektiv.

Han er kendt som en af de historikere, der mest konsekvent har beskrevet Israels statsprojekt som et bosætter-kolonialt projekt og som et redskab for vestlige interesser i regionen.

Pappé satte udviklingen ind i en klar historisk ramme og var tydelig omkring karakteren af det, der udspiller sig nu. Det han beskrev, var ikke blot en "konflikt", men en kolonial virkelighed, der i denne periode udfolder sig i en mere åben og brutal fase. Det, vi ser nu, er ikke en undtagelse fra projektets logik, men en afsløring af den.

Han pegede samtidig på betydningen af at arbejde med den internationale opinion og den kollektive samvittighed – også selv om effekten kan ligge år ude i fremtiden. Det var ikke et budskab om passivitet, men om udholdenhed og langsigtet politisk bevidsthed.

Dr. Mads Gilbert – vidnesbyrd, sundhedsvæsen og folkemordets normalisering

Dr. Mads Gilbert gjorde også stort indtryk. Mads Gilbert er norsk læge, kendt fra mange rejser til Gaza gennem årtier, hvor han har arbejdet og vidnet om konsekvenserne af de israelske angreb mod civilbefolkningen og det palæstinensiske sundhedsvæsen.

Noget af det, jeg især bemærkede, var hans refleksion over, hvordan hans egne rejser til Gaza ofte bliver behandlet som en sensation eller et "heroisk" projekt i europæisk offentlighed – mens der i samme åndedrag næsten aldrig rettes fokus mod det, der burde være det egentlige centrum: Gazas egne læger. Han understregede, at der i Gaza findes ekstremt dygtige læger og sundhedsarbejdere, der arbejder fuldt ud på samme professionelle niveau som ham selv – men under vilkår, som næsten ikke burde kunne eksistere: konstant pres, bombninger, ødelagt infrastruktur, man-

gel på medicin og udstyr – og med deres egne familier i fare.

Hans pointe rammer noget centralt, som vi også bør tage med videre politisk: at europæisk offentlighed ofte har et koloniale blik, hvor vestlige vidner bliver gjort til hovedpersoner, mens palæstinenserne egen styrke, professionalisme og organisatoriske overlevelse bliver usynliggjort.

Jeg hæftede mig også ved, at Gilbert den 15. januar udtalte sig skeptisk om den såkaldte våbenhvile og Israels vilje til at overholde aftaler. Han sagde blandt andet: *“Baseret på mine erfaringer med tidligere angreb på Gaza og forhandlinger om våbenhviler, har jeg meget lidt tillid til den israelske side.”*

Han understregede, at det vigtigste her og nu er at åbne Gaza, så humanitær hjælp kan nå frem, og han beskrev det desperate behov for mad, vand, brændstof, medicin, medicinsk udstyr og for at genåbne og genoprette funktionerne i det palæstinensiske sundhedsvæsen.

I den sammenhæng trak han også en historisk og intellektuel linje tilbage og brugte et citat af Edward Said fra 2002, som rammer den voldelige absurditet i projektet meget præcist. Said skrev: *“In fact, I cannot think of any country on earth that, in full view of nightly TV audiences, has performed such miracles of detailed sadism against an entire society and gotten away with it.”*

Citatet er stærkt, fordi det ikke kun handler om voldens omfang, men om dens normalisering: at verden ser det, ved det – og at det alligevel får lov at fortsætte. Det er netop det vi står i nu: et folkedrab, der sker foran verdens øjne, mens vestlige regeringer inklusive vores egen her i Danmark, enten aktivt støtter eller passivt legitimerer det.

Muhammad Shehada – gennemgående analytiker, moderator og “bindeled”

Politisk analytiker og forfatter Muhammad Shehada havde en meget gennemgående rolle i løbet af dagen – både som deltager i paneler og som moderator. Formelt var det Dr. Myriam Francois (awardwinning journalist og filmmand), der var moderator for dele af konferencen, men Shehada havde i praksis en lignende central rolle, hvor han flere gange bandt indholdet sammen og bar en del af dagens politiske rammesætning.

Han leverede flere steder en skarp kritik af NGO-strukturer og den måde, humanitær bistand i praksis ofte bliver koblet til politisk “ansvarlighed” og tilbageholdenhed. Pointen var, at den slags institutioner kan ende med at forvalte katastrofen, samtidig med at de bliver “respektable” stemmer i Vesten, der undgår klare ord om kolonialisme, folkedrab og imperialisme.

I den forstand pegede han på noget, som er vigtigt for os at holde fast i: at solidaritet, som er “ufarlig” for magten, er solidaritet uden effekt.

Mogens Lykketoft – skarpere end længe, og uden mange forbehold

Den tidligere danske udenrigsminister og tidligere formand for FN’s Generalforsamling, Mogens Lykketoft, leverede et af konferencens mest markante indlæg. Han var skarpere og klarere i mælet, end jeg har oplevet ham længe, og med langt færre forbehold end man ellers ofte møder fra den type socialdemokratiske stemmer.

I sin keynote rettede han en meget direkte kritik mod den israelske regering og Benjamin Netanyahus koalition. Han beskrev Netanyahus regering som udøvende det, han kaldte den mest dødbringende og farligste form for terrorisme, der hidtil er set i den mere end 100 år lange kamp om Palæstina. Som han formu-

lerede det: *“Netanyahus regering udfører den mest dødbringende og farligste terrorisme, der hidtil er set i løbet af de 100 års kamp om Palæstina.”*

Lykketoft pegede samtidig på, at den israelske regering støttes af ekstremistiske koalitions partnere, der åbent taler om tvangsfor drivelse af palæstinensere. Han beskrev det som en åben ambition om at drive palæstinensere helt ud af Palæstina, hvilket i praksis er en politik for etnisk udrensning og endelig kolonial “afslutning” med militær vold.

Kun én gang følte Lykketoft sig kaldet til at tage afstand fra Hamas, hvilket fik enkelte til at buhe. Jeg mener dog, at den afstandtagen er rimelig og ikke ændrer det væsentligste hans samlede bidrag var usædvanligt tydeligt og stod som en konsekvent og hård kritik af Israels regeringsprojekt og den eskalerende volds politik.

Workshop: politisk engagement – strategi i Danmark

Jeg deltog i workshopen “Political Engagement”, som blev modereret af Muhammad Shehada. I panelet var bl.a. Mustafa Barghouti (kortvarigt), Mogens Lykketoft og Liv Detlefsen fra “Mellemløseligt Samvirke”.

Lykketofts action-perspektiv var nogenlunde dette: solidariteten i befolkningen vokser, og vi må styrke folks mod til at stå frem – så politikerne bliver presset til handling. Det er sympatisk som tilgang, men det rummer også en klassisk socialdemokratisk antagelse om, at politikerne reagerer på folkelig opinion, hvis den bliver tydelig nok.

Networking, stemning og afvikling

Ud over oplæggene var en af de stærke sider ved konferencen også networking og stemning. Der var rigtig mange fra Palæstinabevægelsen og fra den politiske venstrefløj til stede, og jeg mødte masser af gode kammerater. Det

gjorde også konferencen til mere end et arrangement med oplæg: det var et sted hvor forbindelser, samarbejde og politisk koordinering i praksis blev styrket.

Selve afviklingen var generelt rigtig god, selvom der var lidt tekniske vanskeligheder i starten. Men der var venlige frivillige alle steder hvor det var nødvendigt, og helhedsindtrykket var faktisk et meget professionelt frivilligt set-up. Det er værd at notere, fordi den slags rammer betyder noget for, om folk oplever bevægelsen som stærk, seriøs og i stand til at organisere sig.

Samlet vurdering

Konferencen var både stærk og nyttig. Den gav konkret politisk skarphed fra palæstinensiske stemmer og en vigtig påmindelse om, at solidaritetsarbejdet i Danmark må have et strategisk sigte: vi skal ikke kun “vise holdning”, men opbygge reel magt og pres.

Det, der står helt klart – ikke mindst efter de seneste måneders udvikling – er at Israels krig mod Gaza ikke kan forstås som en isole-ret regional konflikt, men må ses som en del af et koloniale og imperialistiske projekt, hvor et bosætter-koloniale regime gennemfører massiv og systematisk vold mod en civilbefolkning. Når det kan fortsætte i fuld offentlighed, skyldes det ikke kun Israels egne beslutninger, men at USA og de vestlige magter politisk, økonomisk og militært har gjort sig til garant for projektet og dets straffrihed. I praksis fungerer USA som den afgørende beskytter af Israels krigspolitik – og Trump sætter yderligere spot på dette, f.eks. ved at foreslå at rydde Gaza totalt og lave det til et feriere-sort.

Det centrale er derfor også, at solidaritet ikke må reduceres til moralsk positionering eller symbolhandlinger. Hvis vi vil have effekt, må vi tænke i, hvor presset kan lægges: økonomisk, logistisk og politisk – og hvordan vi organiserer den slags handlinger, så folk ikke

står alene. Uden pres rammer vi ikke magten; vi bliver blot et ekko i offentligheden, mens bomberne falder.

Derfor må venstrefløjen hele tiden insistere på det klare sprog: kolonialisme, besættelse, etnisk udrensning, folkedrab og imperialism – og på det klare spørgsmål: hvem tjener på dette, og hvilke interesser beskytter de vestlige regeringer, når de fortsætter deres støtte, deres våbenleverancer og deres politiske dækning?

Den vigtigste konklusion for mig er, at vi i den danske venstrefløj – og i solidaritetsbevæ-

gelsen – må arbejde mere målrettet med spørgsmålet om, hvilke handlinger der faktisk kan flytte noget: pres på virksomheder, pres på logistik, pres gennem arbejdspladser, og opbygning af politisk organisering, der kan bære konfliktniveauet og stå imod repressalier. For så længe USA og Israel oplever, at deres projekt ikke har en pris, vil de fortsætte – og de vestlige regeringer vil fortsætte med at stille sig bag, uanset hvor tydeligt virkeligheden dokumenteres.

Trump trækker et spor af død og ødelæggelse efter sig i et forsøg på at få andre til at betale prisen for kapitalismens døds-kamp

Af Anton Schou

Kun fantasien sætter grænser for Trump

Er Trump blevet senil, eller er hans iøjnefaldende narcissisme og sociopati løbet helt afsted med ham? Hvad kan ellers forklare den amerikanske regerings hensynsløse og autoritative politik over for egen befolkning. Hvad skyldes ellers dens ekspansive og gangsteragtige adfærd over for resten af planeten? Fører Trump-regeringen en helt ny politik i forhold til tidligere amerikanske regeringer?

Nej! Det nationale og internationale kaos, som Trump-regeringen forårsager, afspejler kun i mindre grad Trumps personlige og iøjnefaldende mentale problemer eller en ny politik. Trump-regeringens politik ligger i forlængelse af alle forudgående regeringers politik uanset deres politiske farve.

Også DE forgældede landet; lod den sociale ulighed eksplodere; deporterede indvandrere; udpegede Kina som USA's hovedfjende; udførte hemmelige CIA-regimeskifte-aktioner; indførte ulovlige økonomiske sanktioner for at fremme indre uro i andre lande eller startede

krige mod dem eller medvirkede til folkedrab på palæstinenserne. Heller ikke DE fulgte den såkaldt "regelbaserede verdensorden" eller "international lov", men ændrede "reglerne" eller "genfortolkede" international folkeret, når DE kunne drage nytte af det.

Det nye er, at Trump-regeringen har smidt imperialismens maske og fløjls-handsker. Nu begrundes brutale indgreb ikke længere med henvisning til "menneskerettigheder" eller "demokrati". Nu begrundes USA's folkeretsstridige militære indgreb uden omsvøb med jagten på råstoffer og profit. Moralsk anstødelige overgreb retfærdiggøres af henvisning til jungleloven om "den stærkes ret".

I en artikel i "The Guardian" den 8. januar 2026 udtalte præsident Donald Trump, at han "ikke har brug for international lov"; at det

eneste, der kan standse ham er *"min egen moral, mine egne tanker."*²

Så desperat er lederen af den herskende klasse i USA. Så desperat er den herskende elite i USA fordi den ikke længere kan finde en udvej på kapitalismens globale krise med de gængse midler, men i stedet må ty til mere og mere uhæmmet vold mod sin egen og verdens arbejdende befolkning.

Oligarkernes mand

Trump er ikke alene. Bag ham står en mindre skare af skrappelløse kynikere og kriminelle, der villigt forsyner præsidenten med idéer om, hvordan man får adgang til alverdens rigdomme ved hjælp af trusler, vold, afpresning, groteske løgne, usmagelig selvros, vild uansvarlighed og racistisk syndebuk-politik.

Bag Trumps regering og medarbejdere står tech-oligarker, mangemilliardærer, der finansierede hans valgkamp, og bogstavelig talt stod bag ham, da han blev indsat som præsident. I hans regering er 10 ministre³ ud af 15 milliardærer. USA's regering er ikke demokratisk valgt, men håndplukket af ca. 1% af befolkningen, der ejer 38% af den samlede formue. Trumps vælgerbase – MAGA (*"Make America Great Again"*) – var og er blot stemmekvæg.

"Næppe nogensinde i verdenshistorien har så mange ekstremt rige mænd – og det var stort set kun mænd – været samlet i et rum som mandag eftermiddag i rotunden i USA's Kongres. Ifølge Forbes Magazine ejede milliardærerne, der var inviteret til Donald Trumps indsættelse mandag i Washington, D.C., til-

*sammen 1.200 milliarder dollars, omkring 8.600 milliarder kroner eller omkring tre gange Danmarks årlige bruttonationalprodukt. Verdens tre rigeste mænd var der, anført af Elon Musk. Europas rigeste mand, Bernard Arnault, var der, og nyhedsmogulen Rupert Murdoch."*⁴

Hvorfor har USA allerrigeste ansat Trump som deres præsident? Fordi den amerikanske kapitalisme befinder sig i en blindgyde eller en dødsbølge, som de mener, at kun en desperat mand som Trump kan redde. Og de er parat til at gå hele vejen – koste hvad det koste vil.

USA lever mest af spekulation og ubegrænset adgang til at udstede penge

Den amerikanske kapitalistiske økonomi står over for næsten uoverstigelige vanskeligheder, der kun kan løses på bekostning af alle andre landes og især den internationale arbejderklassens interesser. USA's forretningsliv tjener mest på finansspekulation og ikke på vareproduktion.

I bund og grund holdes USA økonomisk kørende mere ved at trykke penge end ved at fremstille varer. Det lader sig gøre, fordi omverdenen indtil nu har accepteret dollars som internationalt betalingsmiddel. Hvis udlandets samhandel erstatter amerikanske dollars med anden valuta som følge af uro og usikkerhed på verdensmarkedet, så falder dollar-kursen og renter og priser stiger i USA.

USA's samlede statsgæld er på 38 billioner dollars⁵ eller ca. 123% af landets BNP. Samtidig sænkede Trump skatten i 2025 – mest for de rige - kraftigt. Det gør det ekstra vanskeligt,

² "The Guardian", den 8. januar 2026: "'I don't need international law': Trump says power constrained only by 'my own morality'."

³ "Politiken", den 3. januar 2025: "Morgenpost fra USA: Trump har sammensat en af de rigeste regeringer nogensinde. Her er de 10 milliardærer i regeringen."

⁴ "Politiken", den 22. januar 2025: "Oligarkerne lefler for Trump, der selv går forrest i at malke sit nye embede for penge."

⁵ "Danmarks Radio", den 25. januar 2026: "Verdens højeste gæld gør USA 'sårbar'. 'Det er et vanvittigt stort tal' USA bruger nu flere penge på renter end på militæret. Sammen med Trumps uforudsigelighed kan det blive et problem, vurderer ekspert."

at få styr på statsgælden – ikke mindst i betragtning af de voksende udgifter til militæret og ICE⁶. Samtidig vil USA's enorme sociale ulighed vokse endnu mere.

Konkurrencen fra især Kina og profittens tendens til at falde ved yderligere investering i ny teknologi har haft følgende konsekvenser: Afindustrialisering af USA⁷ undtagen i tech-sektoren; monopolisering af amerikanske virksomheder; Amerikas afhængighed af varefremstillingen i Kina.

Overordnet har den amerikanske kapitalisme en række modstridende behov, som man forsøger at løse med Trumps handelskrig: 1) Behov for statsstøtte og langtidsplanlægning. 2) Behov for at holde konkurrencedygtige kinesiske varer ude af det amerikanske marked ved hjælp af skyhøje toldsatser og importforbud. 3) Behov for investeringer i Kina og eksport til det enorme kinesiske hjemmemarked.

Trump skærper kursen indadtil.

Tech-giganterne, som holder Trump-regeringen i live, kan ikke finde en udvej på de indre modsigelser, der er i den amerikanske kapitalisme: 1) Den private ejendomsret til produktionsmidlerne hindrer langtidsplanlægning og er i strid med statsstøtte. 2) Høje toldsatser og importforbud medfører tilsvarende modsvar fra f.eks. Kina. Og den handelskrig er Kina i

færd med at vinde, fordi det er lykkedes landet at finde alternative eksportmarkeder i "det globale syd" og i Europa, og fordi amerikanske varer og turister i stigende grad bliver fravalgt på de traditionelle markeder for USA's eksport.

Trump-regeringens selvskabte handelsproblemer rammer vareeksporten fra amerikansk landbrug og den tilbageværende industri hårdt og de amerikanske forbrugere med stigende priser. Trump-regeringen har ikke haft succes med at genindustrialisere landet, hvis det da nogensinde var dens mål. Handelskrigens fiasko har fået Trump-regeringen til at skærpe kursen både indenlands og udenlands.

I sin anden præsidentperiode forsøger Trump at sænke arbejdsomkostningerne ved at svække arbejderklassen med voldsomme sociale nedskæringer (bl.a. via DOGE⁸ og "The Big Beautiful Bill"⁹). Samtidig forsøger han at svække og splitte arbejdernes og de unges voksende modstand ved at indlede sin racistiske jagt på immigranter og "den indre fjende"¹⁰ via ICE.

DOGE og "The Big Beautiful Bill"

Oligarken Elon Musk fik i 2025 en central rolle i Trump-regeringen. Officielt fik han til opgave at "slanke" det føderale bureaukrati. Under dække af en "dæmonisering" af den offentli-

⁶ "United States Immigration and Customs Enforcement" (ICE) er en føderal myndighed, hvis formål er at bekæmpe transnational kriminalitet og håndhæve immigrationslovgivningen i USA. Kilde: Lex.

⁷ Et internetopslag på udviklingen i antallet af industriarbejdere i USA gav følgende resultat: Antallet af arbejdspladser i fremstillingssektoren er faldet betydeligt. Dette skyldes en kombination af automatisering og outsourcing af produktion til lande med lavere lønomkostninger. I dag er USA primært et servicesamfund, hvor omkring 75% af arbejdsstyrken er beskæftiget inden for servicesektoren, mens industrien udgør en mindre andel. Kilde: AI

⁸ DOGE står for "Department of Government Efficiency". Den eksisterede fra januar 2025 officielt med det formål at "modernisere teknologien, slanke det fødera-

le bureaukrati og reducere offentlige udgifter." Efter voldsom kritik og modstand blev DOGE nedlagt i november 2025.icesektoren, mens industrien udgør en mindre andel. Kilde: AI

⁹ One Big Beautiful Bill Act (...) er en amerikansk føderal lov vedtaget af den (...) kongres, der indeholder skatte- og udgiftspolitikker, der danner kernen i præsident Donald Trumps dagsorden for sin anden periode. Lovforslaget blev underskrevet af Trump den 4. juli 2025. Kilde: Wikipedia.

¹⁰ Med "den indre fjende" mener Trump først og fremmest "den ekstreme venstrefløj" som i hans øjne efterhånden omfatter et flertal i befolkningen.

ge sektor fik han som leder af DOGE vidtgående beføjelser til at fyre en lang række medarbejdere i den offentlige sektor til skade for retssikkerheden og forvaltningen af centrale dele af det offentlige social- og sundhedsvæsen. I følge AI gennemførte DOGE i alt fyring af 25.000 offentligt ansatte samt frivillige aftrædelsesordning for 75.000 offentligt ansatte, især inden for skattevæsenet og landbrugsministeriet. I stedet for de planlagte offentlige besparelser på 2 billioner dollars årligt, siges DOGE og Musk at have kostet den amerikanske stat mellem 22 og 137 milliarder dollars.

Som avisen "The Guardian" skrev den 1. maj 2025: *"Et tilbageblik på de første 100 dage af Trump-administrationen viser, i hvilken grad Musks indsats har ændret den amerikanske regering. Det viser også, at det, Musk fremstillede som et omkostningsbesparende initiativ, ikke formår at nå sit tilsyneladende mål om at finde 1 billion dollars i svindel eller spild, men det lykkes dem at omforme føderale agenturer ud fra ideologiske grunde og dermed bane vejen for private virksomheder til at udfylde det resulterende vakuum af offentlige tjenester."*¹¹

Det kan man alt sammen forvise sig om ved at kigge på "The Big Beautiful Bill", som Trump fik vedtaget i juli 2025. I en artikel fra "Danmarks Radio" hedder det: *"Den store smukke lov" favoriserer klart USA's rigeste og erhvervslivet, men indeholder også skattelettelser til middelklassen. Til gengæld gør den ondt på USA's fattigste. Godt 12 millioner står til at miste deres sundhedsforsikring, ligesom*

*maddonationer til landets fattigste beskæres."*¹²

ICE skal bane vej for et fascistisk statskup i slowmotion

Folk reagerer på Trumps arbejderfjendske politik med massedemonstrationer. Trump slår igen og eskalerer situationen ved at lade Nationalgarden og ICE-agenter besætte udvalgte amerikanske storbyer. De officielle begrundelser er at bekæmpe kriminalitet, håndtere uroligheder, beskytte ejendom, håndhæve immigrationslove og "hjælpe" lokale myndigheder (der afviser "hjælpen"!).

Den amerikanske befolknings konfrontation med ICE har indtil nu ført til, at ICE-agenter har myrdet to demonstranter uden at de er blevet sigtet eller fyret. Langt hovedparten af dem, som ICE tilbageholder, er mennesker, der ikke er dømt for kriminalitet eller har verserende straffesager. Et stigende antal af ICE's tilbageholdte indsættes i såkaldte "detentionslejr" (foreløbigt er der 70.000 indsatte i sådanne kz-lejre) uden dom og udvises uden dom i strid med amerikansk lovgivning.¹³

Hensigten med ICE's optrappende adfærd er at skabe social uro, der kan bruges som en undskyldning for at indføre undtagelsestilstand med henvisning til "National Emergencies Act"¹⁴, eller at lade forbundsregeringen overtager kontrollen med de kommende midtvejsvalg i 2026 med det påskud, at "(del)

¹¹ "The Guardian", den 1. maj 2025: "Move fast and destroy things: 100 chaotic days of Elon Musk in the White House" ("Handl hurtigt og ødelæg ting: 100 kaotiske dage med Elon Musk i Det Hvide Hus").

¹² "Danmarks Radio", den 4. juli 2025: "ANALYSE Stor, men farlig sejr til Trump"

¹³ "Fyns Stiftstidende", den 31. januar 2026: "Medie: Omstridte ICE-betjente i USA får udvidet beføjelser." "Immigrationsmyndighed får flere muligheder for at anholde folk uden retskendelse, skriver avis."

¹⁴ National Emergencies Act (NEA) fra 1976 er en amerikansk føderal lov, der formaliserer og begrænser præsidentens beføjelser til at erklære national nødtilstand. Loven fastsætter rammerne for, hvordan præsidenten kan handle i krisetid, og hvordan Kongressen kan kontrollere disse magtbeføjelser. (...) Loven definerer ikke præcist, hvad en "national nødtilstand" er, hvilket giver præsidenten betydelig skøns-beføjelse til at definere situationen. AI

staterne ikke håndterer valgene ordentligt".¹⁵ Trump hader at tabe. Tech giganterne satser på, at Trump vinder. Er vejen åben for fascistisk diktatur?

Peter Thiels drømme om Grønland

En af Trumps mest ihærdige tilhængere er tech-milliardæren Peter Thiel, der finansierede vicepræsident J.D. Vance's valgkamp.

Peter Thiel tilhører den yderste højrefløj i amerikansk politik. Han er libertarianer. Han er imod al offentlig skattebetalt hjælp til fattige; ønsker totalprivatisering af den offentlige sektor og er ekstrem individualist, der vil give individet fuld råderet over egen krop og ejendom. Hans idéer flugter fint med Trumps politik. Og så er Peter Thiel også ven og forretningspartner med Elon Musk

Om ham skriver internetmediet "Jacobin" i år: *"Donald Trumps forsøg på at erhverve Grønland har fremmedgjort mange langvarige allierede. Men det har pirret en gruppe tech-milliardærer, der ser øen som et potentielt laboratorium for "frihedsbyer" eller privatstyrede zoner uden regulering eller demokrati."*¹⁶

Hummelgaard er ikke bange for Peter Thiel

NATO har købt Peter Thiels dataanalyseværktøj "Palantir"¹⁷ Det bekymrer øjensynligt ikke den danske justitsminister. Om det skrev "DR" sidste år:

"Siden 2018 har den amerikanske techvirksomhed "Palantir" leveret teknologien bag det, der betegnes som politiets "supervåben", nemlig PolIntel, der kan analysere informati-

*on på tværs af registre og datakilder. Også i Politiets Efterretningstjeneste, PET, bruges "Palantirs" analyseværktøj. Men efter Donald Trump er blevet amerikansk præsident og har gjort krav på Grønland, skaber det nu bekymringer hos både røde og blå partier på Christiansborg. (...) De spørgsmål stiller flere oppositionspartier i dag til justitsminister Peter Hummelgaard (S). (...) Så du er slet ikke bekymret over, at "Palantir" leverer det her supervåben til politiet? "USA er – trods de diskussioner der foregår i verden lige nu – stadigvæk vores allierede og et Nato-medlem. Så man skal lige trække vejret dybt, inden man går for langt i sin konklusion", siger Peter Hummelgaard og tilføjer: "Når det er sagt, så er det jo klart, at alle myndigheder i Danmark løbende skal have de nødvendige sikkerhedsovervejelser omkring de leverandører, man har til IT-løsninger eller konkrete værktøjer til efterforskning. Og det har jeg selvfølgelig også både tillid og tiltro til, at man gør sig i Rigspolitiet."*¹⁸

Trump's "Nationale sikkerhedsstrategi"

Trump fremlagde i sidste år sin "nye" sikkerhedsstrategi med titlen *"The National Security Strategy of United States of America of november 2025"*¹⁹ Trump-regeringen har indset, at den ikke kan klare alle problemer på én gang i erkendelse af, at USA er ved at tabe kapløbet med Kina om at have den største økonomi og det stærkeste militær. Et militært opgør med Kina og Rusland må vente.

Det centrale i strategien er: 1) Under henvisning til "Monroe-doktrinen"²⁰ vil USA kon-

¹⁵ "POV International", den 5. februar 2026: "Trump siger, han vil "overtage kontrollen med midtvejsvalget" – men kan han det?"

¹⁶ "Jacobin", den 28. januar 2026: "Silicon Valley Wants to Make Greenland a Libertarian Dystopia" ("Silicon Valley vil gøre Grønland til en libertariansk dystopi".)

¹⁷ "Computerworld", den 16. april 2026: "Den omstridte rigmand Peter Thiels selskab Palantir lander vigtig or-

dre hos Nato: En sejr for USA" "Nato køber ind hos Palantir, hvilket har fået selskabets aktie til at stige."

¹⁸ "Danmarks Radio", den 28. maj 2025: "Amerikansk tech hos dansk politi giver ikke minister uro i maven."

¹⁹ <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2025/12/2025-National-Security-Strategy.pdf>

²⁰ Monroe-doktrinen, lanceret af præsident James Monroe den 2. december 1823, er en hjørnesten i USA's

trollere hele den Vestlige halvkugle.²¹ Formålet er at skaffe USA billig arbejdskraft og råstoffer til landets industriproduktion og at holde fremmede magter (Kina og Rusland) ude af Amerika. Det er i det lys, at man skal se USA's angreb på Venezuela. 2) USA skal fortsætte sin Kolde Krig Nr. 2 imod Kina ved at styrke forsvarsalliancerne med de Sydøstasiatiske lande. 3) USA skal sikre "strategisk stabilitet" i landets forhold til Rusland med det formål at ødelægge det nuværende samarbejde mellem Rusland og Kina.

"The Golden Dome" – et rædselsscenario for verden

For at denne strategi skal kunne lykkes mener Washington, at der skal opstilles et uigennemtrængeligt missilforsvar, "The Golden Dome"²², imod missiler af enhver art fra angribende lande, f.eks. Rusland og især Kina. "The Golden Dome"-projektet må være udtænkt i masseorderes syge hjerner. Måske kan det ikke realiseres på grund af astronomiske udgifter, overkompliceret teknologi samt den åbenlyse "svaghed", at "Golden Dome" truer verdensfreden og kan bruges til at afpresse hele verden. Det skal lige siges, at "Golden Dome" er tænkt færdiginstalleret i 2029, altså mens Trump stadig kan være i live, samt at Grønland indgår som en central del af "forsvarssystemets" måde at fungere på.²³

Trump vil smadre FN

udenrigspolitik, der forbød europæisk kolonisering og indblanding i Amerika. Al. Egentlig er denne doktrin vendt mod Europas kolonisering af de amerikanske kontinenter, men Trump i dag 'misbruger' den til støtte USA's dominans af resten af verden. Oversættelse.

²¹ Den Vestlige Halvkugle er (...) en geopolitisk term for superkontinentet Amerika (Grønland, Canada, USA, Latinamerika) og de tilhørende øer og farvande. Dette område går også under navnet den Nye Verden. Den vestlige halvkugle dækker halvdelen af Jorden, mens den Østlige Halvkugle dækker resten. Kilde: Wikipedia.

USA vil ikke begrænses af FN. Derfor har USA under Trump trukket sig ud af "66 internationale organisationer, traktater og aftaler, hvoraf en betydelig del er tilknyttet FN-systemet eller fokuserer på (...) klima og menneskerettigheder"²⁴. Endnu er USA medlem af FN. Hvor længe endnu er uvist. Derimod har USA i januar oprettet et såkaldt "Fredsråd", der ligner et begyndende alternativ til FN, men hvor USA alene har vetoret. Foreløbigt har 21 lande sagde ja til en invitation om at være med.

Med basis i "Fredsrådet" kan USA belønne eller straffe lande ud fra, hvordan de retter sig efter amerikanernes direktiver. Allerede i 2025 rejste udenrigsminister Rubio rundt i Latinamerika for at få de enkelte lande til at afbryde de diplomatiske forbindelser med Folkerepublikken Kina og i stedet anerkende Taiwan diplomatisk. Det strider med FN-resolution 2758 fra 1971, der anerkender Taiwan som en del af Folkerepublikken af Kina.²⁵ Var der ikke en dansk statsminister, som fornylig sagde, at Rusland og Kina repræsenterer "mørkets kræfter?!"

Barbari eller socialisme

Trump's overordnede mål er at omringe, svække og opløse Kina og Rusland. Den eneste måde imperialismen kan komme ud af sin eksistenskrise er at få uhindret adgang til Ruslands og Kinas enorme ressourcer ved at opløse de to lande i deres forskellige nationale og etniske dele. Det ville føre den menneskelige civilisati-

²² "Danmarks Radio", den 5. februar 2026: "Sådan fungerer The Golden Dome: 'Et system, der forsvare USA, men truer hele jordkloden'" "Tusindvis af satellitter med 'missiler i maven' skal forsvare USA mod angreb."

²³ "TV2", den 17. januar 2026: "Trump's Golden Dome-argument skydes ned af militæreksperter."

²⁴ Kilde: AI.

²⁵ "Le Monde", den 12. januar 2026: "Trump's brute force will not drive China out of Latin America"

on ud i barbariske tilstande, hvor kun jungleloven regerer.

Midlerne til at nå dette mål er at disciplinere og passivisere den amerikanske arbejderklassen ved at indføre et fascistisk diktatur: dernæst at underkue sine nærmeste nabolande i Latinamerika samt tidligere allierede i Europa; og endelig ved at true Kinas nabolande til at underkaste sig den amerikanske imperialismes vilje. Først da vil Kina og Rusland måske være så isolerede og svækkede, at USA tør at gå militært i lag med den.

Trump-regeringen og den herskende klasse i USA (læs tech-milliardærerne) er i færd med at true den menneskelige civilisations eksistens.²⁶ Det er ganske enkelt en følge af imperialismen. Der er kun én ting, som kan standse Trump og andre lignende galninge, og det er

en verdensomspændende socialistisk samfundsomvæltning, gennemført af verdensproletariatet med en uafhængig arbejderinternationale i spidsen. Det er en hasteopgave, men den kan løses. Efterhånden som galskaben griber om sig blandt elitens Epstein-befængte slyngler vil arbejderklassen og ungdommen i verden bruge sit ubrydelige sammenhold til at knuse fascismens monster.

Karl Marx – den videnskabelige socialismes fader – sagde engang noget, der synes passende lige nu: ***”Derfor stiller menneskeheden sig altid kun opgaver, som den kan løse, thi når man ser nøjere til, vil man altid finde, at opgaven selv kun melder sig, hvor de materielle betingelser for dens løsning allerede er til stede eller i det mindste i færd med at dannes”***²⁷

Det handler ikke om Trump – det handler om imperialismen

Af Ali Hansen

Højrefløjen forbinder ofte Trumps handlinger direkte med hans personlighed: hans narcissisme, hans brutalitet og hans teatralske trang til at dominere. Derfor bliver den også – med rette – oprørt, når Trump åbent lufter ambitioner om at “eje” Grønland, som om et land og et folk blot er en handelsvare, der kan købes og sælges.

Men her afsløres samtidig højrefløjens grundlæggende hykleri: Den nægter konsekvent at sætte Trumps handlinger ind i et imperialistisk perspektiv. Den gør Trumps politik til et spørgsmål om stil og temperament, ikke om system og struktur.

Når det handler om Grønland, spiller højrefløjen forarget og forsvarer pludselig folkeretten, suveræniteten og “den internationale orden”. Men når USA’s imperialisme udfolder sig gennem langt grovere handlinger, forsvinder denne principfasthed.

Derfor kan den samme højrefløj være ligeglad – eller direkte apologetisk – over for kidnapning af en siddende præsident i Venezuela, krigstrusler mod Iran og fuld støtte til Israels folkemord i Gaza. Disse handlinger fremstilles enten som nødvendige “sikkerhedspolitiske tiltag”, som “kamp mod terror” eller som “forsvar for demokrati” – selv når de i praksis bety-

²⁶ Jeg fratager naturligvis ikke kapitalister og politikere i resten af den kapitalistiske verden for medansvar.

²⁷ Karl Marx. Skrifter i udvalg: “Bidrag til kritikken af den politiske økonomi” (1859), Bibliotek Rhodos, København 1974, side 14.

der destabilisering, sanktioner, attentater og massedrab.

Fællesnævneren er, at alle disse handlinger har rødder i imperialismen: i den amerikanske stats behov for at fastholde global dominans, kontrollere strategiske regioner og ressourcer, beskytte monopolkapitalens interesser og knuse enhver udfordring mod dens hegemoni.

Grønland er ikke en særhed, men en del af samme logik: territorier, markeder og befolkninger reduceres til brikker i et globalt magtspil. Hvis man kun ser Trumps ambitioner som personlig galskab, misforstår man både deres oprindelse og deres funktion.

Det afgørende er ikke, at Trump er et usædvanligt menneske, men at han er en særligt åbenlys, udfører af en imperialistisk strategi, som eksisterer uafhængigt af ham – og som fortsætter, også når hans navn ikke længere står på dørskiltet i Det Hvide Hus.

Den nye verdensorden og individets rolle i historien

Den gamle verdensorden med amerikansk dominans er i opbrud. Dette sammenbrud er ikke kun økonomisk eller militært, men også en krise i flere lag, der sætter legitimiteten af det liberale internationale system under pres.

I en sådan historisk kontekst er fremkomsten af personer som Donald Trump ikke en pludselig begivenhed.

Den russiske marxist Georgij Plekhanov skrev i sit klassiske værk *"Om individets rolle i historien"* (1898) om begreberne "nødvendighed" og "tilfældighed". Ifølge Plekhanov kan store personligheder accelerere eller ændre formen på historiske processer, men ikke deres overordnede retning.

Det grundlæggende spørgsmål er derfor: Er Trump skaberen af en transformation i USA's imperialistiske strategi, eller fungerer han pri-

mært som redskab for en plan, der allerede er udformet af de herskende klasser?

Trump ser ikke verden som et internationalt fællesskab med komplekse normer, institutioner og historiske relationer, men i sin simpleste form: som et kaotisk og voldeligt marked, hvor den eneste lov er magt og forhandling.

Denne tilgang har rødder i hans erfaring som ejendomsudvikler i New York i 1970'erne og 1980'erne, hvor relationer ofte byggede på klientelisme, intimidering og hårde handler. Sloganet "America First" er udtryk for denne logik i international politik.

I dette perspektiv er multilaterale traktater, internationale organisationer og endda alliancer ikke andet end midlertidige aftaler, der løbende kan omskrives til fordel for den stærkeste part.

Et af Trumps mest markante træk er hans instrumentelle forhold til sandhed og lov. Han betragter både indenlandske normer (som domstolenes uafhængighed og pressefrihed) og international ret (som suverænitet og ikke-sprednings-aftaler om kernevåben) som irriterende barrierer for magtudøvelse.

Denne egenskab har gjort det muligt at gennemføre politikker, der tidligere ville være blevet opfattet som utænkelige – såsom USA's udtræden fra aftalen om Irans atomprogram. Ved at normalisere åbenlys løgn har han ikke blot undermineret sin egen troværdighed internt, men også signaleret, at sandhed og ret ikke længere begrænser hans magt.

Trump og magten

Trump har en teatralisk og opremsende forståelse af magt: magt måles i soldater, skibe, bygningers højde og territoriets størrelse. Ønsket om at købe Grønland – selv om det forekommer absurd – er et udtryk for denne mentalitet.

Trump forstår ikke imperialismen som et komplekst netværk af økonomisk, finansiel og institutionel dominans, men som direkte fysisk kontrol over land og ressourcer. Denne næsten 1900-talsagtige tilgang har skubbet hans udenrigspolitik i retning af symbolske og territoriale handlinger: militærparader, snak om at "genopbygge" atomstyrker og behovet for synlige sejre.

Trumps lederskab bygger ofte på at skabe permanent ustabilitet – gennem provokerende udtalelser eller pludselige beslutninger – og derefter fremstille sig selv som den eneste, der kan genoprette orden.

Trumps personlighed er præget af et dybt behov for anerkendelse. Hans valg træffes ofte ud fra, hvordan de påvirker hans image som stærk leder, snarere end ud fra langsigtede, strategiske analyser.

Dette ses i hans fascination af stærke ledere som Putin, Kim Jong-un, Xi og Erdogan. Hans sårbarhed over for smiger har desuden gjort amerikansk diplomati til et personligt og uforudsigeligt spil.

Samlet har disse træk påvirket implementeringen af det amerikanske imperialistiske program: mere voldeligt, mere uforudsigeligt, mere dramatisk og mere personligt. Trump har fjernet det liberale slør af legalisme og multilateralisme og blotlagt den rå imperialistiske logik.

Hvis Trumps personlighed påvirker, "hvordan" strategien gennemføres, udspringer "hvorfor" og "hvad" i den store strategi af kapitalakkumulationens logik og de dominerende sektors profitinteresser i det amerikanske borgerskab.

Trump fungerer derfor som udfører af en strategi, der er udviklet af herskende lag. Programmet kan forstås som et resultat af overlap og konvergens mellem tre (eller fire) centrale fraktioner af monopolborgerskabet:

Det militær-industrielle-sikkerheds-efterretningskompleks

Denne sektor har været kernen i USA's imperialismen magt siden Anden Verdenskrig og har interesse i at intensivere geopolitiske konflikter, øge forsvarsbudgetter og fastholde permanente krigszoner – også i "små" krige.

De har behov for en stor fjende til at legitimere deres budgetter. Derfor er fokus på Kina og en mulig konflikt om Taiwan strategisk central. Afslutning af krigen i Ukraine og om-dirigering af ressourcer til Asien kan også ses som en prioritet for denne fraktion.

Monopoler inden for olie, gas og fossil energi

Kontrol over energiproduktion og energihandel er fortsat en livsnerve i amerikansk imperialismen. Det handler blandt andet om:

- **Dollarens stabilitet:** at fastholde dollarens rolle som dominerende valuta i oliehandel og dermed [sikre dens funktion som global reservevaluta](#).
- **Kontrol over rivaler og afhængige:** at tvinge allierede til at købe dyr amerikansk LNG og forhindre rivaler som Kina i billig adgang til energi.
- **Kapitalakkumulation gennem ressourcer:** ønsket om adgang til og kontrol over andre landes energiresourcer.
- **Modstand mod energiomstilling:** Trumps modstand mod Paris-aftalen og vedvarende energi handler ikke kun om klimaskepsis, men også om geopolitik. Energiomstilling kan mindske afhængighed af amerikansk energimagt, og Kina står stærkt i sol- og vindteknologi.

Tech-giganter (Silicon Valley)

Selv om tech-sektoren ofte fremstår liberal og globalistisk, har dens strategiske interesser i kampen mod Kina skabt fælles grund med Trumps projekt:

- **Teknologisk konflikt med Kina:** behov for statslig støtte til at fastholde dominans i chips, software og AI.
- **Kontrol over data og standarder:** kampen om global digital infrastruktur er en ny form for kolonial dominans.
- **Store offentlige og militære kontrakter:** enorme profitter gennem militær- og sikkerhedsprogrammer.
- **Deregulering og skattelettelser:** som Trump delvist har leveret.

Dele af finanskapitalen (Wall Street)

Finanssektoren har et mere ambivalent forhold til Trump. Skattelettelser og deregulering gavner, men handelskrige og ustabilitet skader markeder. Alligevel er dele af finanskapitalen – især venturekapital og fonde med investeringer i teknologi og energi – [tæt forbundet med disse planer](#), og turbulens skaber også spekulative muligheder.

Strategisk fællesnævner

Disse fraktioner har – sammen med dele af det traditionelle produktive borgerskab og Trumps sociale base i det hvide småborgerskab – nået den konklusion, at neoliberal globalisme ikke længere tjener deres interesser.

Globaliseringen har bidraget til Kinas opstigning, svækket USA's industrielle base og skabt strategiske afhængigheder. Derfor kræver de en reorganisering af verdenssystemet.

Denne strategi indebærer en omgåelse eller direkte nedbrydning af multilaterale institutioner som WTO, UNESCO og FN's menneskerettighedsorganer. Samtidig forsøger man at erstatte globale forsyningskæder med regionale blokke under amerikansk dominans.

Den rummer også en tilbagevenden til mere åbent koloniale og ensidige metoder for at sikre adgang til ressourcer og markeder, og den ledsages af en intensiveret brug af sank-

tioner, handelskrige, militære trusler og destabilisering.

Trump er – med sin persona og stil – en ideel udøver af denne kurs. Han har været i stand til at bryde institutionelle barrierer og mobilisere en massebase til et projekt, der i praksis gavner monopolernes interesser. Han fungerer som bro mellem monopolprofit på toppen og vrede i hans sociale base i bunden.

Hvad betyder Trumps personlighed for strategien?

Selv om Trump i høj grad fungerer som udfører af en klassebaseret strategi, har hans særlige karaktertræk haft konsekvenser, som ofte ligger uden for planlæggernes kontrol – og til tider modarbejder deres mål.

Trump's destabilisering og "alt kan forhandles"-tilgang har undermineret tilliden hos allierede og rivaler til USA som forudsigelig magt. Det har styrket incitamentet til at udvikle alternative betalingssystemer og diversificere valutareserver.

Resultatet er, at Trumps metode risikerer at ødelægge det eksisterende system hurtigere, end USA kan skabe en stabil erstatning – og dermed åbne et magtvakuum, som især Kina kan udnytte.

Trump's konfrontatoriske linje over for NATO og EU har ikke blot forstærket bruddet i den transatlantiske alliance, men også presset Europa i retning af større strategisk autonomi.

Selv om processen er langsom, har den ændret den politiske debat: der tales i stigende grad om europæisk militærkapacitet og mindre afhængighed af Washington. Dette strider delvist imod de [herskende lag af borgerskabets mål om at fastholde Europa](#) i en disciplineret og afhængig, underordnet position.

Handlinger som drabet på den iranske general Soleimani på irakisk territorium og kid-

napningen af Venezuelas præsident har sænket tærsklen for aggression i internationale relationer. Det signalerer, at attentater og ekstreme brud på suverænitæt ikke længere kun foregår skjult, men åbent legitimeres som statspolitik.

Det skaber et farligere internationalt miljø, hvor rivaler kan vælge samme metoder, og hvor "spillereglerne" bliver mere brutale.

MAGA-ideologiens racistiske, fundamentalistiske og anti-rationelle elementer har påvirket udenrigspolitikken: ubetinget støtte til Israels politik over for Palæstina, racistiske udtalelser om udviklingslande og evangelisk kristendom som imperialistisk redskab.

Dermed forskydes USA's ideologiske legitimering fra menneskerettigheds-liberalisme til en mere åbenlyst religiøs og racemæssig neofascisme. Det indsnævrer USA's internationale legitimitet – også internt i USA.

Ved at tilsidesætte eksperter og institutioner og i stedet stole på uformelle rådgivere og familie har Trump svækket de mekanismer, der tidligere kunne bremse ekstreme beslutninger.

Beslutningsprocessen bliver mere skrøbelig og personlig. Hans konspiratoriske tilgang gør ekspertkritik til "forræderi".

Trump som "nødvendighed"

Donald Trump er et klassisk eksempel på dialektikken mellem nødvendighed og tilfældighed i historien.

Hans opstigning er ikke et pludseligt fænomen, men et produkt af en flerlaget krise i USA's imperialism: økonomisk (industriforringelse, gæld, Kina), ideologisk (erosion af den liberale fortælling), geopolitisk (fiaskoer i Irak og Afghanistan) og intern (klassepolarisering, racisme, mistillid til institutionerne).

Under disse betingelser havde dele af den amerikanske herskende klasse behov for et paradigmeskifte: fra blød dominans til hård

dominans, fra multilateralisme til unilateralisme og fra liberal retorik til aggressiv nationalism.

Trump som "tilfældighed"

At netop Trump blev den udførende figur, er et historisk tilfælde. Hvis en anden højreorienteret politiker – fx Ted Cruz – havde stået i spidsen, kunne man have set lignende strategiske skift, men sandsynligvis mere forudsigeligt, mere institutionaliseret og mindre kaotisk.

Trump ændrer især, "hvordan" strategien udføres: Han gør den mere støjende, mere dramatisk og mere destruktiv – og dermed dyrere for USA selv.

Konsekvensen af denne sammenfletning af personen (tilfældighed) og planen (nødvendighed) er ikke genoprettelsen af amerikansk hegemoni, men accelerationen af dets sammenbrud og en forværring af global ustabilitet.

Trump kan på kort sigt indgå aftaler, der gavner dele af det amerikanske borgerskab, men på længere sigt bidrager hans praksis til at fremme en multipolær verden og reducere USA's evne til at forme verdensordenen.

Han viser, at den amerikanske herskende klasse i mødet med en dyb krise er villig til at ty til ekstrem vold – også på bekostning af international ret, global stabilitet og demokratisk sammenhængskraft internt.

Venstrefløjens opgave

Midt i den karikaturagtige fremstilling af Trumps personlighed opstår en alvorlig fælde for venstrefløjen: et overdrevent fokus på individet og hans teatraliske stil.

En tilgang, der ser Trump som et historisk enestående onde og et resultat af personlig ondskab, falder i samme personcentrerede historieskrivning, som historisk materialisme altid har kritiseret. Venstrefløjens strategiske

opgave er ikke at håne en enkelt person, men at analysere og bekæmpe det objektive apparat, der både skaber ham og bærer projektet bag ham.

En reaktion, der reducerer problemet til Trumps personlighed, flytter skylden væk fra klassestrukturerne og det monopolkapitalistiske system. Den fremmer illusionen om, at verdensordenen kan blive human og fredelig blot ved at få en "mere diplomatisk" præsident i Det Hvide Hus.

Venstrefløjen må gøre det klart: Trump er et symptom, ikke sygdommen. Sygdommen er imperialistisk kapitalisme i en fase af hegemonisk nedgang, hvor systemet tvinges til at blive mere aggressivt og mere åbenlyst autoritært for at overleve.

Kampen må handle om politikernes klasse-tilhørsforhold og -karakter, ikke kun om deres tone og opførsel.

En stor del af Trumps styrke ligger i hans evne til at omdanne klassekamp til kulturkamp. Ved at fokusere på identitet, race og kultur splittes arbejderklassen, og vreden kanaliseres mod en falsk "anden".

Venstrefløjens opgave er at vende fokus tilbage til hovedmodsatningen: mellem arbejde og kapital, mellem folk og monopoler, mellem undertrykte nationer og imperialisme.

Det betyder ikke, at man skal ignorere racisme eller kønsundertrykkelse. Men man må vise deres forbindelse til kapitalens logik og nødvendigheden af en antikapitalistisk og antiimperialistisk strategi.

Venstrefløjens projekt kan ikke begrænses til kampen mod Trump. Det må tilbyde et alternativ til selve imperialismen – uanset hvilket ansigt den får.

Dette alternativ må være: globalisering neddefra, international solidaritet, ophør med krig og sanktioner som politiske redskaber, demokratisk kontrol over ressourcer og teknologi samt opbygning af en international orden baseret på ligeværdigt samarbejde.

Den reelle magt opbygges i fagforeninger, fredsbevægelse, sociale bevægelser, arbejdspladser, lokalsamfund og internationale solidaritetsnetværk.

Trump og lignende figurer er scenebærere for en dybere krise. De viser, hvor brutal og irrationel imperialismen kan blive, når den presses. Venstrefløjens opgave er at bruge Trumps umaskerede facon til at belyse aggressionens strukturelle rødder, organisere sociale kræfter og fremme et progressivt frigørelsesprojekt.

Kampagne for antikrigskonference i London den 20. juni 2026 er startet

Den 20. juni afholdes en antikrigskonference i London. Konferencen siger nej til alle former af krig – igangværende militære krige som i Ukraine og Gaza (folkemord på palæstinenserne) – men også social krig, som regeringerne fører mod de arbejdende befolkninger i de rige Vestlige lande.

Konferencens grundlag er nedenstående invitation/appel (s. 27). Appellen er tænkt som et redskab for at samle arbejderpartier, fagforeninger, folkelige bevægelser i en **enhedsfront** imod alle former for krig og oprustning. Allerede nu støtter flere hundreder aktivister, parlamentarikere, faglige og politiske ledere, arbejderpartier og fagforeninger fra over 21 europæiske lande og USA (s. 30).

For at sikre dansk deltagelse i konferencen har vi brug for **penge**. Selv om nogle britiske fagforeninger finansierer en del af udgifterne til konferencens afholdelse har vi brug for penge til

rejsen fra Danmark til Storbritannien, ophold, konferencegebyr, bospising o.l. Vi opfordrer dig selvfølgelig til at støtte konferencen med din **underskrift**, men også gerne med et økonomisk bidrag (se s. 33). Du må også gerne bede om støtte fra din faglige tillidsrepræsentant, en ven eller en bekendt. Der er kun begrænset plads til aktive krigsmodstandere fra Danmark på konferencen, så derfor forsøger arrangørerne at give mulighed for at følge den over **zoom**, hvilket vi naturligvis vil holde læserne orienteret om.

Interview med Per Møller Jacobsen, Rødt Venstres talsperson, bragt i det franske ugeblad "Arbejderinformationer" ("Informations Ouvrières", nr. 893), den 22. til 28. januar 2026, side 8.

L'émancipation des travailleurs sera l'œuvre des travailleurs eux-mêmes

INFORMATIONS
OUVRIÈRES
nouvelle série

N° 893 (3287)
du 22 au
28 janvier 2026
2 euros
ISSN 0813 9500

INFORMATIONS OUVRIÈRES

4 452
abonnés reçoivent
ce numéro.

Et vous ?
(Formulaire page 16)

TRIBUNE LIBRE DE LA LUTTE DES CLASSES HEBDOMADAIRE DU PARTI OUVRIER INDÉPENDANT **POI**

« L'avenir du Groenland doit être décidé par la population groenlandaise elle-même »

■ Interview de **Per Møller Jacobsen**,
porte-parole de la Gauche rouge (Danemark)

Per Møller Jacobsen: "Grønlands fremtid bør afgøres af den grønlandske befolkning selv"

Informations Ouvrières (IO): *Det virker som om store dele af befolkningen i Danmark er forargede over Trumps aggression. Hvordan svarer Rødt Venstre på Trumps krav og hans militære trussel om at invadere Grønland?*

Per Møller Jacobsen: I Danmark er forargelsen udbredt, og uroen er dyb over Trumps trusler og hans åbent imperialistiske retorik om Grønland. Selv mennesker, der normalt betragter USA som en "tæt allieret", bliver nu tvunget til at se i øjnene, at denne alliance er dybt ulige og betinget.

Vreden har ikke kun kommet til udtryk i debatindlæg og diskussioner, men også på ga-

den. I går fandt store demonstrationer sted i solidaritet med det grønlandske folk i København, Odense, Aalborg og Aarhus. Rødt Venstre deltog i demonstrationen i København, som var en af de største politiske mobiliseringer byen har set i flere år — et klart tegn på, at modstanden mod Trumps aggression har mobiliseret brede dele af samfundet.

Rødt Venstre svarer ved at afvise hele præmissen bag Trumps krav. Grønland er ikke til salg, ikke en forhandlingsbrik og ikke et strategisk aktiv, der kan forhandles hen over hovedet på befolkningen. Grønlands fremtid skal afgøres af den grønlandske befolkning

selv — ikke af Washington, ikke af København, og slet ikke under militært pres.

Samtidig advarer vi mod at svare Trump med militarisering eller nationalistiske markeringer. At gøre Grønland til en fremskudt base i en stormagtskonfrontation vil kun øge faren for de mennesker, der bor der. Vores svar er solidaritet, selvbestemmelse og et klart brud med imperial logik — uanset om den kommer fra USA eller andre steder.

IO: *De politiske kræfter i Danmark, også på venstrefløjen, har accepteret NATO som en påstået fredsfaktor. Hvad kan man sige, når aggressionen kommer fra det land, der står i spidsen for NATO?*

Per Møller Jacobsen: Dette øjeblik afslører en grundlæggende modsigelse, som længe er blevet ignoreret. NATO bliver jævnligt fremstillet som en "defensiv alliance" og en garant for fred — og alligevel ser vi her den vigtigste NATO-magt åbent true med territorial ekspansion og militær tvang.

Når aggressionen kommer fra det land, der står i spidsen for NATO, falder illusionen fra hinanden. NATO er ikke et neutralt fredsprojekt; det er en militær alliance, der er struktureret omkring USA's strategiske interesser. De mindre medlemsstater forventes at rette ind — også når disse interesser går direkte imod folkeretten, demokratiet eller folks ret til selvbestemmelse.

For venstrefløjen bør dette være et klart alarm-signal. Man kan ikke være imod imperialism selektivt. Hvis vi kritiserer Ruslands handlinger i Ukraine, må vi være lige så tydelige, når USA opfører sig som en imperial magt over for Grønland. Enhver venstreposition, der undskylder eller nedtoner det, fordi det kommer fra "vores side", mister al troværdighed.

IO: *Hvad tænker du om John Rees' (Stop the War) forslag til mødet i London den 20. juni?*

Per Møller Jacobsen: Jeg synes, John Rees' forslag er både politisk klare og meget retfærdige. I sit interview (som kan findes på YouTube-kanalen *Informations ouvrières*) peger han med rette på, at antikrigsbevægelsen er blevet svækket af presset for at stille sig bag enten den ene eller den anden imperialistiske blok. Hans insisteren på, at modstand mod krig må betyde modstand mod alle former for imperialism — og ikke kun mod de fjender, Vesten officielt udpeger — er afgørende.

Det, jeg finder særligt overbevisende, er hans advarsel mod ideen om, at NATO kan betragtes som en defensiv eller progressiv kraft, blot fordi alliancen står imod Rusland. Som Rees argumenterer, er NATO en imperial alliance ledet af USA, og dens udvidelse, militarisering og proxykrige er ikke en vej til fred, men en permanent kilde til ustabilitet og eskalation. Situationen omkring Grønland viser det meget tydeligt: når den vigtigste NATO-magt selv fremsætter territoriale trusler, bliver myten om NATO som et fredsprojekt umulig at opretholde. Rees' fokus på at genopbygge en uafhængig, international antikrigsbevægelse, forankret i klassepolitik er også vigtigt. Krig er ikke kun et geopolitisk spørgsmål; det er et classespørgsmål. Militarisering flytter ressourcer væk fra velfærd, klimaindsats og arbejderes levevilkår, samtidig med at det styrker autoritære tendenser internt i landene.

En effektiv antikrigsbevægelse må derfor sige nej til oprustning, sanktioner der rammer civile befolkninger, og stormagtsrivalisering som sådan — frem for at vælge "det mindste onde" mellem konkurrerende imperialismer. Hvis London-mødet kan være med til at genoprette den politiske klarhed og internationale koordinering, kan det få en vigtig betydning for at styrke modstanden mod krig på tværs af grænser.

John Rees om den globale situation, og hvad vi kan gøre

Når Donald Trump drømmer, har vi andre mareridt

Vi er midt i en fornyet krigsbegejstring. Donald Trumps beslutning om at øge våbenudgifterne med 50 procent forvandler trangen til genoprustning til et globalt våbenkapløb. Det amerikanske våbenbudget er allerede større end de næste 10 største våbenbudgetters budget tilsammen. Det gør det amerikanske militær, med Trumps egne ord, til "et drømme-militær", og når Donald Trump drømmer, har resten af os mareridt.

Fra Venezuela til Iran, fra Gaza til Grønland, kaster Trump sin militære magt rundt. Konflikt i én region spreder sig hurtigt til en anden – som vi så med Venezuela, da den amerikanske flåde bordede et russiskflaget tankskib i Nordatlanten med omfattende britisk bistand.

Der er en meget målrettet eftergivenhed over for Trump fra europæiske ledere. Ligesom i 1930'erne, hvor europæiske ledere frygtede bolsjevismen og derfor var eftergivende over for Hitler, frygter de i dag Putin, med langt mindre grund, og er eftergivende over for Trump. De gør det, fordi de ikke kan finde ud af, hvor truslerne mod stabiliteten, den indre sammenhæng og de demokratiske strukturer i deres egne stater kommer fra.

En del af Trumps nationale sikkerhedsstrategi er, at USA vil støtte højreekstremistiske politiske kræfter i europæiske stater. Formålet er at presse stater, der tøver med at rette sig efter amerikansk politik.

Denne eftergivenhedspolitik inkluderer massiv genoprustning og indførelse af værnepligt – noget de fleste af os troede, vi aldrig ville få at se igen i vores levetid. Værnepligten

er tilbage i Tyskland, Frankrig, Belgien og Holland, og nu er der en orden under udvikling her i Storbritannien. Ved det seneste parlamentsvalg foreslog det konservative partis valgprogram et værnepligtsprogram, som nu vedtages af Starmer, omend som en begyndende glidende udvikling. Det foreslås som en mellemting mellem en læreplads og spejderaktivitet. Men det vil blive eskaleret, og der er allerede nyhedshistorier om, at fuld værnepligt vil være tilbage i Storbritannien inden for fem år.

Som svar på disse trusler har vi brug for en fuldstændig omlægning og fornyelse af anti-krigsbevægelsen, både i dette land og internationalt. Specifikt i hele Europa, som på mange måder er i centrum for genoprustningsprogrammet, ikke mindst fordi britiske og franske tropper inden for det kommende år muligvis vil forsøge at overvåge en ustabil løsning i Ukraine.

Hvad vi kan gøre

Der er en masse historisk, teoretisk og politisk analyse at udforske og holde trit med – ingen lille bedrift, da begivenhederne udfolder sig på rekordtid. Men vi skal også gribe til praktiske handlinger. Vores deltagelse og medorganisering i fredskonferencen i Paris i oktober sidste år var begyndelsen. "Stop the War Coalition"²⁸ arbejdede sammen med parlamentsmedlemmer fra "La France Insoumise"²⁹ og med franske fagforeningsfolk for at skabe det, der viste sig at blive en skelsættende konference. Omkring 4.000 mennesker samledes ved La Dôme de Paris, og der var meget store fagforeningsdelegationer, herun-

²⁸ **Stop the War Coalition** er en britisk gruppe, der kæmper mod Storbritanniens krige. Kilde: Wikipedia.

²⁹ **La France Insoumise** (dansk: 'Det ubøjelige Frankrig' eller 'Der oprørske Frankrig') er et venstreorienteret politisk parti i Frankrig. Den blev lanceret i 2016 af Jean-Luc Mélenchon (...). Kilde: Wikipedia.

der en enkelt delegation på 400 fransklærere. **Opfølgingskonferencen finder sted i Central Hall, Westminster den 20. juni i år**

Vi afholdt for nylig det første planlægningsmøde for London-konferencen, og der er allerede imponerende initiativer i gang over hele Europa for at bygge op til den. I maj er der en konference i Berlin udelukkende har til formål at bygge op til den 20. juni, og vi fik at vide, at vi kunne forvente 400 delegerede fra Frankrig.

Konferencen i London kunne ikke komme på et mere kritisk tidspunkt. Ved planlægningsmødet rapporterede lederen af en fransk lærerforening om konstant militær indblanding i franske skoler og endda på Sorbonne Universitet for at piske den patriotiske genoprustningshistorie op og rekruttere til det franske militær.

Repræsentanter fra "Die Linke"³⁰ rapporterede, at der i december var 100 tyske byer, hvor skoleelever strejkede mod Tysklands værnepligtsprogram.

Delegerede fra Spanien (herunder et uafhængigt catalansk parlamentsmedlem og repræsentanter fra "Podemos"³¹) tilbød at være vært for en tredje international fredskonference efter London-konferencen i Madrid.

"Stop the War" er godt placeret til at spille en vigtig rolle i genetableringen af denne europæiske bevægelse. Det er håbet, at den vil være på størrelse med "European Social Forum"³², men det ser ud til at den har et mere seriøst fagforeningsengagement end tidligere.

Det er en enorm opgave. Det er ikke billigt at leje Central Hall Westminster. For at rejse pengene og få den slags delegationer og den sammensætning af konferencen, vi har brug for, skal vi samarbejde med vores egen fagbevægelse. RMT³³ støtter allerede konferencen, og konferencens resolution vil snart blive forelagt NEU³⁴- og PCS³⁵-ledelsen. Men det er ikke kun fagforeningsledelsen, vi har brug for, kommer med om bord. I bevægelsens basis har vi brug for, at alle lokale "Stop the War"-grupper og medlemmer får lokale fagforeningsafdelinger til at støtte konferencen og sende delegationer.

Omfanget af Trumps ambition skal imødekommes af et lignende omfang af modstand. Vi er en bevægelse, der har en historie med enorme resultater: under krigen i Irak og Afghanistan og med de massive demonstrationer i Palæstina. Så vi er godt placeret til at tage føringen – når alt kommer til alt, hvis ikke os, hvem? Hvis ikke nu, hvornår?

³⁰ **Die Linke** (...) er et demokratisk socialistisk politisk parti i Tyskland. Partiet blev stiftet i 2007 (...). Kilde: Wikipedia

³¹ **Podemos** (...) er et venstreorienteret til yderliggående venstreorienteret politisk parti i Spanien. Partiet blev grundlagt i januar 2014 (...) som en del af anti-nedskæringsbevægelsen i Spanien og ledes i øjeblikket af generalsekretær Ione Belarra. Kilde: Wikipedia.

³² **Det Europæiske Sociale Forum** var en tilbagevendende konference afholdt af medlemmer af alterglobaliseringsbevægelsen (også kendt som den globale retfærdighedsbevægelse). Kilde: Wikipedia.

³³ **RMT**: National Union of Rail, Maritime and Transport Workers (almindeligvis kendt som RMT) er en britisk fagforening, der dækker transportsektoren. (...) RMT er en af Storbritanniens hurtigst voksende fagforeninger. Medlemskabet (er steget) fra 57.000 i 2002 til næsten 81.500 i 2019. Kilde: Wikipedia.

³⁴ **National Education Union (NEU)** er en fagforening i Storbritannien for skolelærere, videregående uddannelseslektorer, undervisningsstøttepersonale og undervisningsassistenter. Den blev dannet ved sammenlægningen af "National Union of Teachers" og "Association of Teachers and Lecturers" i 2017. Med 445.601 medlemmer pr. 2022 er den største uddannelsesforening i Storbritannien og Europa. Kilde: Wikipedia.

³⁵ **The Public and Commercial Services Union (PCS)** er den ottende største fagforening i Storbritannien. De fleste af dens medlemmer arbejder i britiske regeringsafdelinger og andre offentlige organer. Kilde: Wikipedia.

INTERNATIONAL MEETING

AGAINST
WAR

SATURDAY 20 JUNE 2026, LONDON

**CENTRAL HALL
WESTMINSTER**

Ulven banker på døren.

Vi kender krigens ansigt efter folkedrabet i Palæstina, som millioner af mennesker har set live.

Folkedrabet fortsætter på grund af medvirken fra de vestlige regeringer, der nægter at træffe de foranstaltninger, som kunne stoppe det.

De samme regeringer har aktivt arbejdet imod fred i den krig, hvor 1,5 millioner ukrainere og russere ligger døde eller sårede.

De øger nu konstant NATO's militærudgifter og begynder at hverve de yngste for at kaste dem i katastrofens kæber.

Snakken om krig er blevet til aktiv forberedelse til krig i hele Europa.

Arbejdende mennesker ser de penge, der burde have været brugt på at reparere deres ødelagte sundhedssystem, transportfaciliteter, uddannelse og bolig, blive fejet væk i bundløse lommer på våbenproducenter, hvis profitter stiger hurtigere end nogensinde før.

Familier, der ikke har kendt til militær værnepligt i generationer, lytter nu i frygt, mens militærledere og politikere advarer om, at deres sønner og døtre skal være forberedte på at kæmpe og dø.

Det falske løfte om jobs i våbenindustrien er en fælde for arbejderklassen. Disse våben er de mest ineffektive jobskabere, men de er de mest effektive dræbere af liv. De vil rive de unges kroppe fra hinanden på slagmarker, hvis rædsler vil være større end de værste, vi nogensinde har set.

Som den franske forfatter Anatole France sagde under Første Verdenskrig: "I tror, I dør for jeres land. I dør for industrialister".

Ulven banker på døren, og vi må slå alarm. Det er enhver borgers pligt, men især arbejderbevægelsens pligt, at forsvare fred, ytringsfrihed og protestfrihed samt job, der er nyttige for samfundet og for planeten.

Det er vores opgave at sige til de nye krigsherrer, at vi ikke vil betale for eller acceptere genoprustning, der bringer vores verden i fare.

Vi siger: Sænk jeres våben og hæv vores lønninger; velfærd i stedet for krigsførelse; jobs i stedet for værnepligt.

På antikrigskonferencen i Paris i oktober 2025, hvor tusindvis af almindelige borgere, fagforeningsfolk, politiske og fredsaktivister deltog, begyndte vi at slå alarm og organisere os for fred.

På grundlag af denne succes og modstanden fra de folk, der allerede har afvist krigen og de racistiske splittelser, som krigen afføder, mødes vi igen til et internationalt møde i London den 20. juni 2026. Vi inviterer alle studerende og arbejdere, alle fagforeningsfolk og antikrigsaktivister til at deltage.

Vi vil ikke acceptere nedstigningen til kaos og krig, som er Trumps præsidentskabs eneste bedrift.

Vi afviser krigsretorikken fra de europæiske ledere, der støttede den militære aggression mod Venezuela.

Vi bekræfter vores solidaritet med Venezuelas befolkning og befolkningen i alle de lande, der er truet af Trump og hans allierede.

Vi kræver løsladelsen af Venezuelas præsident og hans kone, som blev bortført af den amerikanske regering.

Den amerikanske præsident Donald Trump, kejseren af den nye trang til krig, har sine internationale netværk af højreekstreme krigsmagere og chauvinister. Regeringslederne i Europa og langt uden for Europa giver efter for ham.

Vi må skabe vores eget internationale netværk, som vil organisere os for fred, imod det genoplivede amerikanske imperialistiske projekt og kæmpe for arbejdende menneskers levebrød, ja selve livet.

Vi ønsker fred. Vi siger nej til genoprustning, nej til værnepligt og ja til velfinansieret sundhedsvæsen, uddannelse og offentlige tjenester, ordentlige job og højere lønninger.

**Deltag i London den 20. juni 2026 kl. 12.00
Westminster Central Hall**

De første underskrivere på London-invitationen

BELGIEN – GRÆKENLAND – IRLAND – PORTUGAL – SCHWEIZ – ØSTRIG

BELGIEN: **Ludo de Brabander** (Fredsorganisation "Vrede").

GRÆKENLAND: "Penen" Fagforening for søfolk; **Litsa Frydas** (Communist Liberation International Committee); **Antonis Dalakoyorgos** (formand for søfolkenes fagforening); **Constantina Kakourou**; **Grigoris Kalomirid**; **Christos Kourniotis**.

IRLAND: **Clare Daly** og **Mick Wallace** (tidligere medlemmer fra EU-Parlamentet).

PORTUGAL: **Jorge Custódio**; **Maria João Gomez**; **Henrique Gomes Da Costa**; **Rafael Henriques** (leder af Lægeforbund); **Carmelinda Pereira** og **Aires Rodriguez** (tidligere medlemmer af den grundlovgivende forsamling); **Pedro Soares** (tidligere medlem af parlamentet); **Silvia Timóteo** (Lissabon Teachers' Union).

SCHWEIZ: **Albert Anor**; **Steve Mercier** (Gaza-flotille); **Sylvain Thévoz** (medlem af parlamentet Socialistpartiet, Genève); **Rémy Pagani** (tidligere borgmester, Genève)...

ØSTRIG: **Axel Magnus**; **Selma Schacht**.

BOSNIEN-HERCEGOVINA – KROATIEN – RUMÆNIEN – SERBIEN

BOSNIEN-HERCEGOVINA: **Vuk Bacanovic** (historiker)

KROATIEN: **Katarina Peovi** (medformand for Arbejderfronten, tidligere parlamentsmedlem); **Lela Vujanic**.

RUMÆNIEN: **Mugurel Popescu** (formand for Fagforbund inden for Uddannelse "Hermes"); **Silviu Somicu** (tidligere parlamentsmedlem); **Marian Tudor**; **Marian Varuicu**.

SERBIEN: **Goran Bjedov**; **Nebojsa Komanovic**; **Tara Komanovic**; **Nebojsa Milikic**; **Milena Repajic** (formand for Det Radikale Venstreparti - PRL); **Zoran Pavlovic** (tidligere formand for Postarbejderfagforeningen)...

DANMARK - NORGE

Per Møller Jacobsen (formand RV); **Marielle Leraand** (formand FOR); **Peter Eisenstein** (næstformand FOR); **Thale Brenna** (bestyrelsesmedlem FOR).

FRANKRIG

Det Uafhængige Arbejderparti (POI – er med i La France insoumise (Det Ubøjelige Frankrig)). Postboks SUD PTT 93.

MEDLEMMER AF PARLAMENTET: **Ségolène Amiot** (LFI); **Gabrielle Cathala** (LFI); **Beranger Cernon** (LFI); **Sophia Chikirou** (LFI); **Jean-François Coulombe** (LFI); **Elise Leboucher** (LFI); **Jérôme Legavre** (LFI); **Elisa Martin** (LFI); **Marie Mesmeur** (LFI); **Sandrine Nosbé** (LFI); **Danièle Obono** (LFI); **Thomas Portes** (LFI); **Aurélie Tache** (LFI).

FAGLIGT AKTIVE [inklusive fagforeningsledere]: **William Audoux** (Renault); **Awa Ba** (uddannelse); **Xavier Boiston**; **Anthony Bourges** (Thales); **Aude Capron** (uddannelse); **Fabienne Clamens** (social forsikring); **Kévin Crépin**; **Benjamin Delrue** (sundhedspleje); **Loïc Diverres** (flådeskibsværftet i Toulon); **Gabriel Gaudy**; **Nabil Hamam** (sundhedspleje); **Stéphane Jouteux**; **Michel Le Roc'h**; **Benoît Lepeix** (Thales); **François Livartowski** (offentlig sektor); **Siegfrid Loyau** (offentlig sektor); **Astrid Petit** (sundhed); **Philippe Penin** (metal); **Pouillet Clément** (uddannelse); **Sylvain Rouvière** (Exil); **Pascal Samouth**; **Brice Virly** (National Geographic Institute)...

ANDRE: **William Aucant** (LFI-regionsrådsmedlem); **Bally Bagayoko** (LFI Saint-Denis); **Yessa Belkodja** (kollektiv til forsvar for ungdommen i Mantes-regionen); **Abdel Belou** (professor i akutmedicin, formand for det globale netværk for nødsituationer); **Annie Ernaux**, nobelprisvinder i litteratur; **Christian Eyschen** (talsmand for International Freethinkers Association); **Ophélie Sauger**, (LFI viceparlamentariker); **Jean-Marc Schiappa** (historiker); **Diangou Traoré** (LFI, forstadsaktivist)...

ITALIEN

Marta Collo (talsperson for "Potere al Popolo"); **Giuliano Granato** (talsmand for "Potere al Popolo"); **José Nivoi** (talsperson for Autonomous Dockers' Collective of Genova, medlem af Maritime and Port Workers' Union "USB"); **Antonella Bundu**; **Girogio Cremaschi**; **Nicoletta Dosio** (bevægelse "NO TAV")

PALÆSTINA

Awad AbdelFattah (Kampagnen "For én demokratisk stat"); **Orly Noy** (journalist); **Ramzy Baroud** (chefredaktør for "Palestine Chronicle").

RUSLAND – UKRAINE – KAZAKHSTAN

"**Fred nedefra**" (Rusland-Ukraine); "**Den efter-sovjetiske venstreunion**" (Rusland-Ukraine-Kasakhstan) **Andrei Demidov** (Rusland); **Andrei Lebedev** (Ukraine); **Alexei Sakhnin** (Rusland); **Viktor Sidorchenko** (Ukraine); **Liza Smirnova** (Rusland) **Aleksander Voronokov** (Rusland); **Olika Zaripov** (Rusland)

SPANIEN

Podemos MEDLEMMER AF PARLAMENTET: **Ione Belarra** (Podemos); **Laura Castel** (Senatet, ERC); **Irene Montero** (EU-Parlamentet, Podemos); **Javier Sanchez** (Podemos); **Noemi Santana** (Podemos); **Jordi Salvador Duch** (ERC); **Isa Serra** (EU-Parlamentet, Podemos); **Martina Velarde** (Podemos). FAGLIGT AKTIVE: **Pablo Garcia Cano** (John Deere Ibérica); **Marie Pau Garcia Cupertino** (generalsekretær for UGT i den offentlige sektor, Valencia Syd); **Yolanda Gil** (international sekretær for sundhedsansattes fagforening, CCOO); **Luis Gonzalez**; **Jorge**

Porte Tirapo (generalsekretær UGT, Tarragona); **Maria José Wanceulen** (medlem af bestyrelsen for CCOO)...

ANDRE: **Vicente Garcés** (tidligere parlamentsmedlem for "PS-Venstre") **Ana Isabel Gonzalez Mariscal** (viceborgmester, Getafe); **Elsa Mora Ortiz** (medlem af byrådet IU-Podemos, Yepes) **Manuel Ruiz Robles** (tidligere kaptajn i flåden)...

STORBRITANNIEN

Stop Krigen Koalitionen. Bertrand Russell Fredsfond; Kampagne for Atomnedrustning; Fagforeninger: NEU (lærere), **PCS** (offentligt Ansatte); **RMT** (transport-, sø-

farts- og jernbanearbejdere) og andre

SVERIGE

FREMTIDENS VENSTRE (FV). Rigsdagsmedlemmer: **Lorena Delgado Varas**, medformand FV; **Daniel Riazat**, medformand FV; **Allan Ahmad**, bestyrelsesmedlem FV; **Torbjörn Björlund**, tidligere rigsdagsmedlem. **Marcus Carlstedt**, fagforeningsaktivist; **Jeannette Escanilla**, formand for "Ship to Gaza" Sverige; **Linn Hansén**, fagforeningsaktivist; **Lara Al-Kitan Jarrah**, fagforeningsaktivist; **Irene Molina**, professor Uppsala Universitet; **Sanna Olsson**, fagforeningsaktivist; **Stefan Sjölander**, aktivist; **Jeff Skinner**, autoriseret oversætter.

TYSKLAND

PARLAMENTSMEDLEMMER: **Fabio De Masi** (EU-Parlamentet, medformand BSW); **Alev Demirel Özlem** (EU-Parlamentet, Die Linke) **Mirze Edis** (Die Linke); **Nicole Gohlke** (Die Linke); **Cem Ince** (Die Linke); **Michael von der Schulenburg** (EU-Parlamentet, BSW); **Julia C. Stange** (Die Linke); **Aaron Valent** (Die Linke).

FAGLIGT AKTIVE: **Michael Altman**; **Yusuf As** (formand for den føderale migrationskomité, Ver.di); **Britta Brandau** (Ver.di); **Ulrike Eifler** (IG Metall); **Mario Kunze**; **Jörn Rieken** (IG BAU, Berlin); **Joséphine Thyrêt** (Ver.di); **Klaus Zwickel** (tidligere formand for IG Metall og International Metal Federation)...

ANDRE: **Reiner Braun** ("Internationalt Fredsbureau"); **Lothar Binding**, tidligere parlamentsmedlem; **Deniz Celik**, medlem af Hamborgs delstatsparlament, Die Linke); **Reinhard Glatzel** (tidligere formand for SPD Metzingen); **Philipp Gravenhorst** (bestyrelsesmedlem i Die Linke); **Harri Grüneberg** (Aufstehen-bevægelsen, BSW); **Andrej Hunko** (tidligere medlem af Forbundsagen, formand for BSW Nordrhein-Westfalen); **Gotthard Krupp** (AGB-BSW, redaktør af "Soziale Politik & Demokratie"); **Andre-as Kutsche** (medlem af delstatsparlamentet BSW Brandenburg); **Cornelia Matzke**; **Kathrin Otte**; **Werner Uhde** (ISA); **Norman Wolf** (næstformand for BSW-Berlin)...

USA

Den Internationale Komité af "Demokratiske Socialister i Amerika" (DSA); Bevægelsen for Sorte Lives; Codepink.

Benjamin Medea (Codepink); **Jana Silverman** (medformand for Den Internationale Komité for DSA); **Ann Wright** (tidligere diplomat og oberst i hæren).

Jeg støtter ovenstående tekst, og at der sendes en dansk delegation til mødet i London den 20. juni 2026:

FORNAVN: _____

EFTERNAVN: _____

Mail: _____ Tlf: _____

MEDLEM af fagforening/interesseorganisation: _____

MEDLEM af politisk organisation/parti: _____

Jeg vil gerne holdes orienteret om kampagnens forløb og resultat. Sæt kryds: ____

Økonomisk støtte til afsendelse af en dansk delegation, kan gives via kontonummer: **9070 1643972685** eller MobilePay: **7518EK**

Indbetalinger bedes mærkes: **London**

Eventuelle spørgsmål kan rettes til Per Møller Jacobsen på

per@rodtvenstre.dk